

บทนำ

รายการที่ต้องทำทันทีหลังจากได้รับโบนัส

๑. ~~ซื้อ บี.บี. ผสมผงทองคำกับไขปลาเคียว และคิวเทนต์ว่ใหม่~~
~~จากเกาหลี ที่รีวิวในห้องแบ่งพื้นที่บอกว่าใช้แล้วหน้าแดงขึ้นเทพ~~

๒. ~~ซื้อพาลเลตอายแชโดว์ ๑๕ หลุมของแม็ค ตามที่เจ้เมงพาเพลิน~~
~~แนะนำ~~

๓. ~~ซื้อชุดแปรงแต่งหน้าเซเบิลแท้ ชู อูเอมูระ เพราะมันคือการ~~
~~ลงทุนที่คุ้มค่าของผู้หญิง~~

๔. ~~ซื้อ...~~

~~ซื้อทัวร์ไปทำศัลยกรรมที่เกาหลีกับหนูเหวนเหวน เพื่อจะได้สวย~~
~~อย่างยายพราวด์บ้าง~~

~~ใช่...~~

~~ฉันจะต้องลาพักร้อนไปทำศัลยกรรมที่เกาหลี...แล้วถ้าเงินเหลือ~~
~~ค่อยซื้อเครื่องสำอางจากตลาดทองแดงกลับบ้าน~~

~~หอมหมื่นลี้พิมพ์บอกตัวเอง พร้อมยกเรียวปากที่ยังคงหลงเหลือ~~

คราบลิปสติกลีซมพู่แกมแดงกุหลาบปาจางๆ โด่งขึ้นอย่างมีความสุข ภาพพาหเรตของลิปสติกลงในเจดีย์ต่างๆ ผ่านเข้ามาในหัว เช่นเดียวกับ บรรดาบัลลวอนและอายไลเนอร์ที่ตบเท้าตามเข้ามาไม่หยุด

ใช้...แบบนี้แหละ โบนัสของฉัน

เอ๊ะ! เดี่ยว โบนัสหรือ?

หญิงสาวสะดุ้งตื่นทั้งขี้ตาและสะดุ้งหน้าแรงๆ ไปด้วย แต่ยังไม่ออกในทันที...เธอจำได้เพียงว่าเมื่อวานเป็นวันวาเลนไทน์...วันแห่งความรัก แต่สำหรับคนที่เกาะติดผลสำรวจของโพลชื่อดังระดับประเทศ ทุกปีอย่างหอมหมื่นลี้กลับคิดว่ามันเป็น ‘วันเสียตัวแห่งชาติ’ แต่คนอย่างเธอไม่มีวันไปกดบัตรคิวเข้าโรงแรม่านรูดกับใคร หอมหมื่นลี้เลยเลือกมาฉลองกับเพื่อนๆ แทน

ฉลองที่จะได้รับโบนัสก้อนโต และฉวยโอกาสนี้นินทาเจ้านายสุดโหด ซึ่งพวกเธอแอบตั้งฉายาหลังว่าฮิตเลอร์ไปด้วย

จากนั้นก็จำได้แค่เธอเพลิดเพลินกับโชว์เดี่ยวโยคะของพริมา เพื่อนรุ่นพี่ผู้แสนธรรมะธัมโม สลับกับชิมค็อกเทลรสเลิศฝีมือวารลีย์ หรือ เจลลี่ หญิงสาววัยสามสิบสี่ที่เป็นเสมือนพี่ใหญ่ของน้องๆ ในบริษัท จนผล็อยหลับไป และคงหลับยาวน่าดูถึงได้ปวดเมื่อยเนื้อตัวเสียขนาดนี้

หอมหมื่นลี้คิดพลางอมยิ้มฆ่าตัวเอง ก่อนจะขยับตัวอย่างหมายจะบิดขี้เกียจแก้ความเมื่อยขบ แต่กลับต้องอ้าปากค้างเมื่อพบว่ากำลังนอนอยู่บนพรมเซ็ดเท้าสีชมพูขมัวผืนหนึ่งแทนที่จะเป็นผ้าปูที่นอนพิมพ์ลายโมเดิร์นอาร์ตลึกลับสเปกตาอย่างที่คุณเคย

“เฮ้ย!”

หญิงสาวอุทานพลางผุดลุกขึ้น แต่กลับต้องแปลกใจเป็นเท่าทวีเมื่อหัวไปชนอะไรบางอย่างที่นุ่มนิ่มเข้าเลยรีบหันไปดู และเอ๋อเสียงหลงออกมาเมื่อเห็นหน้าทิสา เพื่อนสาวร่วมก๊วนกามเทพนั่งคอปคอปอ้อนกอดซักโครกหลับสนิทยู่ตรงหน้า

“ยายออย!”

เสียงของเธอทำให้ฝายนั้นค่อยๆ ลืมตาปริ่ๆ

“ทำไมนาฬิกาปลุกวันนี้ร้องแปลกๆ เนี่ย ไม่คุ้นเลย” กามเทพสาว
ผู้เป็นโรคแพ้หนุ่มหล่อบนพิมพลางอำปากหาหวอด

หอมหมื่นลี้กำลังจะตอบว่าเสียงที่ฝายนั้นได้ยินคือเสียงของเธอ
ไม่ใช่เสียงนาฬิกาปลุก แต่ไม่ทันพูดออกไปก็ได้ยินเสียงกริรร้องลั่นราว
นกแก้วมาคอว์แตกฝูงดังแทรกขึ้นเสียก่อน

“กริร!”

“ใครเป็นอะไรนะ ทำไมเสียงดังจัง หนูขาปวดหัว”

เสียงของหรรษาดังมาจากทางด้านนอกห้องน้ำ แต่หอมหมื่นลี้ไม่มี
กำลังใจดูว่าเพื่อนสาวช่างฝันสุดโง่ซุกตัวอยู่ที่มุมไหนของบ้าน เธอกำลัง
สนใจมากกว่าว่าเกิดอะไรขึ้นข้างนอกนั้น เลยรีบโซซัดโซเซหลุดลุกขึ้น
ตั้งท่าจะออกไปหาต้นเสียง เพราะจำได้แม่นย่ำว่าหนึ่งในนั้นเป็นเสียงของ
แพรวพราว เพื่อนซี้ แต่กลับนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้เสียก่อน และเกือบ
อุดปากสะกดกลืนเสียงร้องเอาไว้แทบไม่ทันเมื่อเห็นเงาที่สะท้อนออกมา
จากกระจกส่องหน้าบานโต

ลิปสติก ตลับแป้ง บลัชออน อายแชโดว์ และมาสคาร่าของฉัน
อยู่ไหน...แล้วยังชนตาอีก...ชนตาฉัน!

กริร! หวังว่ายายออยคงไม่ทันเห็นนะ

หญิงสาวภาวนาแล้วลนลานมองหากระเป๋าสะพายใบเล็กที่มีชุด
เมกอัพแบบพกพาติดตัวอยู่ตลอดเวลา แต่กลับไม่เห็นแม้แต่เงาของมัน

ให้ตายสิ เมื่อคืนนี้เธอคงเมาปลิ้นไปเลย ไม่อย่างนั้นคงไม่ทำ ‘กล่อง
ดวงใจ’ หายเช่นนี้

แต่เมื่อเสียงกริรร้องของเพื่อนยังดังไม่หยุด หญิงสาวก็ตัดสินใจ
คว้าผ้าขนหนูสำหรับเช็ดตัวผืนเล็กมาปิดครึ่งใบหน้าแล้ววิ่งตุบตุบเตปออกจาก
ห้องน้ำ ได้ยินเสียงฝีเท้าแม่สาวภูมิแพ้ความหล่อวิ่งตามมาติดๆ

สงสัยว่าเธอจะเมาจนเผลอถอดคอนแทกต์เลนส์ตาโตออกไปโดยไม่รู้ตัว เลยวิ่งชนเฟอร์นิเจอร์ไปหลายชิ้นระหว่างทาง และเกือบเหยียบแว่นกันแดดที่ใครบางคนทิ้งไว้บนพื้นด้วยหัวชะงักเท่าทัน และยังพลิกวิกฤติเป็นโอกาสด้วยการคว่ำมาสวมทับปกปิดใบหน้าไว้เมกอัพรวดเร็ว

ค่อนข้างใจน้อย...หอมหมื่นลี้บอกตัวเองก่อนพุ่งเข้าไปสะกิดตามกามเทพสาวรุ่นพี่ที่ยืนหน้าซัดเผือดอยู่ เพราะเห็นแพรวพราวคลุ้มคลั่งน่ากลัวเกินกว่าจะกล้าเข้าใกล้ ส่วนมิลิน นักบัญชีสุดเชี่ยวชาญของบริษัทก็ยืนโง่งนคล้ายจะเป็นลมเหมือนตอนที่ทำเงินหายไปสามสิบบาทเมื่อสัปดาห์ก่อนไม่มีผิด

“เกิดอะไรขึ้นเธอเกิด”

สาวงามประจำบริษัทอย่างการะเกดคงตกใจเสียจนพูดไม่ออกทำได้แค่ยกปลายนิ้วชี้สั่งระริกชี้ไปที่กระดาดแผ่นหนึ่งบนเสาสูง กระดาดที่แม้จะมองไกลๆ ก็ยังเห็นลายเซ็นชยุกชยุยและรอยประทับจูบของแต่ละคนเด่นชัด รวมถึงรอยจูบสีชมพูแก้มแดงกุหลาบปากของเธอด้วย

เห็นแล้วหอมหมื่นลี้ก็อยากเป็นลมขึ้นมาทันควัน เพราะนี่คือเรื่องทั้งหมดออกในนาฬิกานี้เอง

ทั้งเรื่องของเพื่อนๆ ทั้งเจ็ด และตัวเธอที่สาปส่งวันวาเลนไทน์ ซ้ำยังตั้งใจอยู่บนคานทองวิลลาไปจนตายเพราะไม่อยากพินิจเจอริงกับผู้ชายคนไหนทั้งนั้น

และ...เรื่องที่เธออุทริริเริ่มการเดิมพันขั้นต่อครั้งนี้

การแข่งขันที่เธอมีเปอร์เซ็นต์ชนะเท่ากับศูนย์ และทั้งหมดนี้เป็นเพราะวาเลนไทน์เมื่อสามปีก่อนแท้ๆ

บ๊อบบี้ บราวน์ ช่วยหอมด้วย!

๑

‘บิลล์ขออนมียอายุการใช้งาน ๒ ปี
ลิปสติกมียอายุการใช้งาน ๑ ปีครึ่ง
ดินสอเขียนขอบตามียอายุการใช้งาน ๑ ปี’
บ๊อบบี้ บรรวณ

‘ไม่อยากเชื่อเลยว่าดินสอเขียนขอบตาหนึ่งแท่งจะมีอายุการใช้งานแค่ ๑ ปี หรือ ๓๖๕ วัน เท่ากับระยะเวลาในสัญญาสลายโสดที่เธอปล่อยจับพลัดจับผลูไปลงลายเซ็นเอาไว้เมื่อคืนวาเลนไทน์ที่ผ่านมา

แต่เดี๋ยวก่อน!

หญิงสาวชะงักกึก วางดินสอเขียนขอบตาสีดำในมือที่เพ็งเกาะออกจากกล่องกระดาษลงทันที และรีบเหลือบไปมองปฏิทินซึ่งตั้งอยู่บนโต๊ะทำงานตรงหน้า ก่อนก้มหน้าก้มตากดสมาร์ทโฟนในมือ ตรวจสอบวันเดือน ปีอีกครั้งอย่างไม่อยากเชื่อสายตาตนเอง

เมฆา!

นี่เป็นเดือนเมฆาจริงๆ ด้วย เหลืออีกไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงก็จะถึงวันสงกรานต์แล้ว และนั่นแปลว่า กำลังจะครบสองเดือนในไม่ช้า เวลาที่เธอต้องหาแฟนให้ได้ก็จะลดจากสิบสองเดือนเป็นสิบเดือน!

ให้ตายสิ!

ต้องเป็นเพราะเทศกาลโหมกระหน่ำซัมเมอร์เซลส์ทั้งในห้าง

สรรพสินค้าและบนหน้าเว็บไซต์ต่างๆ แน่ๆ ที่ทำให้เธอลืมตัว มัวเมาไปกับการช้อปปิ้งเครื่องสำอางจนปล่อยให้เวลาสองเดือนผ่านไปโดยไร้ประโยชน์แบบนี้ แล้วนี่จะหาแฟนทันในสิบเดือนได้ยังไงกัน

จริงอยู่ว่าเธอเป็นคนริเริ่มความคิดนี้ แถมยังบอกเพื่อนๆ ทุกคนว่า ‘เรามาพนันกัน ใครชนะ เอาโบนัสหกเดือนไปเลย’

แต่ถึงอย่างนั้นหอมหมื่นลี้ก็มั่นใจว่าไม่ได้เป็นคนเขียนข้อความทั้งหมดในสัญญาฉบับนั้นคนเดียวแน่ๆ เพราะมันน่ากลัวยิ่งกว่าคำสาปแม่มดใจร้ายที่สาปให้เจ้าหญิงนิทรานอนหลับไปร้อยปีเสียอีก และเป็นสัญญาที่หญิงสาวจำได้ดีทั้งยามหลับ ยามตื่น จำได้ขึ้นใจยิ่งกว่าชื่อของลูกค้าทั้งหมดที่ต้องดูแลด้วยซ้ำ

ก็จะจำไม่ได้ได้อย่างไร ในเมื่อวราลีพี่ใหญ่ของกลุ่มได้จัดการถ่ายเอกสารสัญญาสลายโสตแผ่นนั้นแจกให้น้องๆ ทุกคนเก็บไว้เป็นหลักฐานเพื่อเตือนใจตัวเอง ส่วนสัญญาตัวจริงนั้นถูกนำไปฝากไว้ในตู้รักษาของธนาคาร และโบนัสหกเดือนที่เพิ่งได้รับมาหมาดๆ ก็โดนอายัดใส่บัญชีที่พวกเธอทั้งแปดเปิดร่วมกัน และต้องรอกันว่าจะมีแฟนเป็นตัวเป็นตนถึงจะได้เบิกโบนัสในส่วนของตนเองออกไป

แล้วหญิงสาวก็หลับตาลง ทำปากขมุบขมิบทบทวนสัญญาซึ่งลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ โดยเลือกเน้นท่อนที่บอกว่า

...พวกเราขอตั้งสัตย์ปฏิญาณจะต้องหาแฟนให้ได้ภายในหนึ่งปี นับตั้งแต่วันที่ลงนามในสัญญานี้เป็นต้นไป โดยมีเงินโบนัสประจำปีของทุกคนเป็นเดิมพัน...

แล้วเปลอเบะปาก เมื่อนึกถึงเงื่อนไขที่บอกว่า

ในกรณีที่ผู้แพ้ต้องการเงินโบนัสคืน ทางเดียวที่สามารถทำได้คือต้องจับนายภิม เตชะดำรงกุล ให้สำเร็จภายในสามเดือน นับตั้งแต่สมาชิกคนที่เจ็ดมีแฟนเป็นตัวเป็นตนไปเรียบร้อยแล้ว หากภายในสามเดือนผู้แพ้ปฏิบัติการไม่สำเร็จ จะต้องมอบเงินโบนัสของตนให้ผู้ชนะทั้งเจ็ดโดยไม่มี

เงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น

ให้เธอลบเครื่องสำอางแล้วกลายร่างเป็นผีจวนต่อหน้าคนทั้งปวารากอน ยิ่งดีกว่ายอมเป็นแฟนกับฮิตเลอร์กลับชาติมาเกิดอย่างก็มี!

แต่นั้นยังไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวที่สุดของสัญญาฉบับนี้ เพราะมันมีคำสาปแช่งผูกติดมาด้วย!

...หากข้าพเจ้าบิดพลิ้ว หรือไม่ปฏิบัติตามสัญญา หรือนึกสัญญาทั้งก็ขอให้มันอันเป็นไปภายในสามวันเจ็ดวัน ขอให้มันหมั่น ขอให้ชี้เฮอร์ อับลักซ์เนอร์ ไปตลอดชาติ สาธุ!

ท่ายังกับว่าชาตินี้ยังชี้เฮอร์อับลักซ์เนอร์ไม่พองั้นแหละ

หญิงสาวคิดพร้อมกับเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน และหยิบกระຈกพับกรอบสี่ตาของ แอนนา ซุย ขึ้นมาตั้งโต๊ะบนทำงาน ส่งดูเงาในกระจกอย่างวิตกจริต กลัวว่าผิวหน้าขาวอมชมพูนิดๆ ทอประกายทองว๊ิงๆ หน่อยๆ เหมือนกุหลาบอังกฤษตอนถูกแสงอรุณแรกแห่งวันอาบไต้จะกลายเป็นผิวสีขาวซีดเหมือนผ้าห่อศพมันมีไปในบัดดล

นึกขอบคุณลิปสติกสีครีมคัปของแม่ที่ทำให้ริมฝีปากรูปกระจับที่เจ้าตัวคิดว่าอวบหนาเกินไปสำหรับใบหน้าเล็กๆ นี่มีสีระเรื่อชวนจุมพิตรับกับโหนกแก้มสูงสีลูกพีชสุก และเปลือกตาเรียวรีเหมือนเม็ดกายจีซึ่งถูกกริตรอบดวงตาให้ดูกลมโตและชี้เฉียงขึ้นเหมือนดวงตานางแมวป่าแล้วระบายสีเขียวมินต์ลงไป ทำให้ใบหน้ารูปหัวใจของเธอมีสีสันขึ้นเหมือนลูกกวาดเย็นฉ่ำน่ากินกลางฤดูร้อน

เครื่องสำอางยังหาซื้อตามห้างสรรพสินค้าหรือสั่งผ่านอินเทอร์เน็ตได้ ทว่า...ผู้ชายนี่สิ

คิดแล้วหอมหมิ่นลี้ก็อยากกริตร้องออกมาอีกหนึ่งรอบ

เธอทำงานเป็นแม่สื่อหรือกามเทพในยุคดิจิทัลก็จริง แต่ก็ไม่ต่างไปจากสาวโสดเกือบสิบล้านคนของเมืองไทย หรือคิดเป็นร้อยละสี่สิบเอ็ดของประเทศ ที่ไม่รู้ว่าจะไปหาสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าผู้ชายและมีสเตตัส 'เป็นแฟน'

มาจากไหน

หญิงสาวถอนหายใจยาว และทำท่าจะปิดคอมพิวเตอร์ตรงหน้าลง อยู่แล้ว เพราะจวนเวลาเลิกงานเข้าไปทุกที แต่ตอนนั้นเองที่เสียงเตือน จากจอคอมพิวเตอร์ตรงหน้าดังขึ้น

สัญลักษณ์รูปจดหมายที่มุมล่างด้านขวากะพริบเตือนว่ามีอีเมล ถูกส่งเข้ามาในเมลบ็อกซ์ของบริษัท แปลว่ามีลูกค้ารายใหม่สมัครผ่าน ระบบออนไลน์ของคิวปิดฮัต ซึ่งเป็นบริษัทจัดหาคู่ที่ทำงานอยู่ และเมื่อ เปิดดูเพิ่มข้อมูลส่วนตัวของฝ่ายนั้น หอมหมื่นลี้ก็แทบพลัดตกจาก เก้าอี้ทำงานที่นั่งอยู่เมื่อเห็นหน้าลูกค้ารายใหม่ถนัดตา

ทั้งรูปร่างสูงใหญ่สะดุดตา กับใบหน้าคมสันชวนมอง ซ้ายยังมีอาชีพ อิสระน่าสนใจขนาดนี้ สเปกเธอซัดๆ มิหนำซ้ำฝ่ายนั้นยังใส่ข้อมูลตรง ช้องความสนใจพิเศษว่า ‘สาวสวย หมายอ้อม’ เสียอีก

เรื่องอ้อมนี้หอมหมื่นลี้ไม่เป็นห่วงสักเท่าไร เพราะมีหน้าอกลับซี การันตีอยู่แล้ว ส่วนเรื่องหมาย รับรองว่าตาชืดเดียว หน้าผากกว้างแบบ แมนจู กับคิ้วจืดจางบางเป็นเส้นด้าย และผิวขาวจัดของเธอเป็นเครื่อง ยืนยันได้ดียิ่งกว่าชวนเขาไปตรวจดีเอ็นเอพิสูจน์เชื้อชาติเสียอีก

แล้วหญิงสาวก็หยิบกระจกขึ้นมาส่องใบหน้า สำรวจตัวเองอีกครั้ง

เงาที่สะท้อนบนแผ่นกระจกรูปร่างรีใสแจ๋ว เป็นเงาของหญิงสาวอายุ รายี่สิบปี ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้วหอมหมื่นลี้อายุเลยเบญจเพสماهหนึ่งปีแล้ว คงเพราะผิวขาวละเอียดยกับรูปร่างเล็กบางเลยทำให้เธอยังดูเหมือน นักศึกษามหาวิทยาลัยมากกว่าพนักงานบริษัทเช่นนี้ แต่ผิวขาวจัดนี่เอง ที่ทำให้หอมหมื่นลี้รู้สึกที่ตัวเองดูชืดเชียวปราศจากสีสันเหมือนฝูจิวอน มากกว่าคนทั่วไป มิหนำซ้ำดวงตาและคิ้วบนใบหน้าเรียวกะจุ่มกระจิม ก็ยิ่งขับเน้นให้เห็นถึงความจืดชืดขาดเสน่ห์ชวนมอง ส่วนกระຈຈຈ สีห้า จุดบนโหนกแก้มก็ทำให้เธอรู้สึกเหมือนผลไม้ไม่มีตำหนิสมควรโดนกัดทิ้ง ออกจากเชิง

ต้องขอบคุณที่โลกนี้มี บี.บี. ดินสอเขียนขอบตา อายแชโดว์
ลิปสติก และบลัชออน เพราะเครื่องสำอางเหล่านี้ช่วยให้ใบหน้าของเธอ
มีสีสันขึ้นมาบ้าง

หญิงสาวแต่งลิปสติกลงบนกลีบปากอีกหน จากนั้นก็เก็บกระจก
เข้าลิ้นชักโต๊ะทำงานด้วยความพอใจ และเมื่อเงยหน้าขึ้น เหลียวมองไป
รอบตัวอย่างระมัดระวัง เธอพบว่าการเกิดเพื่อนรุ่นพี่ที่ดูแลลูกค้าออลกิน
ร่วมกับหรรษากำลังหันหน้ามาคุยชมวดอยู่กับจอคอมพิวเตอร์ตรงหน้า
จนไม่สนอกสนใจใคร ไม่รู้ว่าเพราะต้องรีบเตรียมงานอีเวนต์ของบริษัท
ที่จะจัดขึ้นในเร็ววันนี้ตามคำสั่งของกิม หรือกำลังขบคิดหาทางออกจาก
ปัญหาเดียวกับเธอกันแน่ แต่เหมือนหมูนี้อะไรจะสวขึ้นเป็นพิเศษ
นั่นตรงตาหอประกายสดชื่น ขำริมฝีปากก็แดงฉ่ำเกินหน้าเกินตาเธอไปทุกวัน
ดูๆ แล้วมีพิรุณไม่น้อย

ส่วนแพรวพราว คู่หูที่ทำงานในฝ่ายเดียวกันก็ผุดขึ้นจากที่นั่งอย่าง
ว่องไว ฝ่ายนั้นคว้ากระเป๋าสะพายไป พร้อมกับก้มหน้าก้มตาจิ้มโทรศัพท์
มือถืออย่างเอาเป็นเอาตายไปด้วย และเอ่ยลอยๆ บอกกับเพื่อนทุกคน
ในห้องนั้นสั้นๆ ว่า

“บายค่า...”

แล้วคนพูดก็รีบก้าวเท้ายาวๆ ออกไปจากห้องทำงานจนหอม-
หมื่นลิ้นก็คว้ามือเรียกเอาไว้แทบไม่ทัน

ช่วงนี้เพื่อนของเธอมีที่ทำแปลกไปอย่างเห็นได้ชัด จากที่ชอบชวนเธอ
คุยเวลาทำงาน ก็หันไปก้มหน้าก้มตาอยู่กับโทรศัพท์มือถือแทน และไม่ยอม
ชวนเธอไปนั่งดื่มหลังเลิกงานในเย็นวันศุกร์ตามประสาสาวโสดอีกแล้ว
เพราะฝ่ายนั้นรีบกลับบ้านทันทีที่เข็มสั้นนาฬิกาชี้ที่เลขห้า กับเข็มยาวชี้
ที่เลขสิบสอง

ขณะที่หรรษา พี่อาร์สาวของบริษัทที่นั่งอยู่ทางด้านหลังก็เหม่อลอย
ชอบกล จะว่าไปเพื่อนคนนี้ก็ทำตัวแปลกๆ มาตั้งแต่ตอนหลอกเพื่อนๆ ว่า

หลบไปพักผ่อนสมองที่พัทยา แต่จริงๆ ไปติดอยู่กลางทะเลกับทิม นักธุรกิจหนุ่มรูปหล่อ เจ้าของห้างสรรพสินค้ายักษ์ใหญ่ของเมืองไทย เมื่อเดือนก่อนแล้ว

ส่วนเพื่อนๆ รุ่นพี่อีกสี่คนที่นั่งอยู่ทางด้านในก็พร้อมใจหายจ้อยกันไปหมด สำหรับวราลี เธอไม่ค่อยแปลกใจเท่าไร เพราะมักเข้าไปทำงานในห้องกิมมากกว่านั่งประจำที่โต๊ะเลขาฯ หน้าห้องอยู่แล้ว

อ๊ับ! ไม่ใช่...วราลีหรือเจี๊ยะ พี่ใหญ่ของพวกเธอไม่ใช่เลขาฯ แต่เป็นผู้ช่วยส่วนตัวของกิมต่างหาก หอมหมื่นลี้ย้ำบอกตัวเองเพราะรู้ว่าวราลีชอบลีคำหลังมากกว่าสองคำแรก

จากนั้นเธอก็อดชะเง้อดูพริมาไม่ได้ ทั้งๆ ที่ฝ่ายนั้นไม่ใช่คู่แข่ง ด้วยเจ้านายสาวของพวกเธอทั้งสี่แสดงออกให้เห็นชัดเจนว่าฝักใฝ่ทางธรรมมากกว่าทางโลก ดูได้จากตอนนี้ ฝ่ายนั้นก็ไม่ประจำอยู่ที่โต๊ะ เดาได้ไม่ยากว่าคงหลบไปทำสมาธิ หรือแผ่เมตตาให้เจ้านายใหญ่ในห้องเก็บเอกสารอีกตามเคย เพราะเมื่อครู่เห็นฝ่ายนั้นเดินออกจากห้องทำงานของกิมด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก

แต่ मिलिनกับนันทิสานี้ลี หายไปไหน

ดูๆ แล้วทุกคนล้วนมีพิรุณกันแทบทั้งนั้น ไม่เว้นแม้แต่เจ้าคิวปิดน้อย สัญลักษณ์ของบริษัทที่ยืนถือประกาศาอาณาเขตอยู่หน้าบริษัท เหมือนมันยืนฉี่ไปยิ้มกริมไปแบบแปลกๆ

หรือว่า...ทุกคนจะพากันบรรลุนิยามไปแล้วเรียบร้อยแล้ว

พอคิดได้แบบนี้หอมหมื่นลี้ก็รีบล็อกอินเข้าระบบฐานข้อมูลบริษัท และเปิดโปรแกรมเพื่อดูประวัติของวราลีจ้างโปรแกรมเมอร์ทำขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกให้ฝ่ายดูแลลูกค้า และทวนเวลาจับคู่แบบผิดฝาผิดตัวออกไป จะได้มีประสิทธิภาพการทำงานที่ดีขึ้น เพราะโปรแกรมนี้อาจเลือกใช้งานได้ถึงสามแบบ เช่นตรวจสอบโหวงเฮ้งของคู่รักว่าจะเข้ากันได้หรือไม่ รวมถึงดูความสมพงศ์ของพื้นดวง และตรวจหาคู่รักที่ตรงกับ

‘สเปก’ หรือความต้องการของลูกค้า โดยพวกเรามีหน้าที่ป้อนข้อมูล ส่วนตัวของลูกค้า ทั้งวันเดือนปีเกิด เวลาตกฟาก ไปจนถึงน้ำหนัก ส่วนสูง อาชีพ งานอดิเรก เข้าไป แล้วเลือกแบบที่ต้องการว่าจะดูโหงวเฮ้ง ดวงสมพงศ์ หรือสเปกที่ต้องการ โปรแกรมก็จะทำการประมวลผลรายชื่อเพศตรงข้ามที่เหมาะสมที่สุดออกมาให้เป็นจำนวนสิบคน โดยเรียงลำดับตามเปอร์เซ็นต์ที่ได้

สองเดือนที่ผ่านมา หอมหมื่นลีแอบใช้โปรแกรมนี้อยู่หลายหนในชื่อของนางสาวล้อมดาว ลูกค้าออนไลน์ที่จัดอยู่ในกลุ่มบรินเชส หรือหญิงสาวอายุ ๒๐-๓๐ ปี ที่หน้าตาดีเป็นพิเศษโดยใช้ภาพถ่ายไกลๆ ของญาติห่างๆ ที่กำลังเรียนปริญญาตรีปีสุดท้ายเป็นภาพแทนตัว แต่พอถึงรายละเอียดกับข้อมูลส่วนตัว หญิงสาวก็ใส่ข้อมูลของตัวเองผสมกับเสริมเติมแต่งอีกนิดหน่อย แต่เปอร์เซ็นต์เนื้อคู่ที่ได้สูงที่สุดกลับไม่ถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์เสียที

ไม่ว่าจะเป็นดูแบบโหงวเฮ้ง ดวงสมพงศ์ หรือการกรายละเอียดความต้องการลงไป ผลที่ได้ก็ยังคงหลุดหูลี้นห้วงจนน่ากลืนสติกับผสมสารหนูมาตัวตาย

แต่มารวันนี้อกกลับค้นพบผู้ชายที่ดวงชะตาสมพงศ์กับเธอถึงเก้าสิบแปดเปอร์เซ็นต์ มีหน้าซำยังเป็นเจ้าของอีเมลฉบับเมื่อครูเสียอีก

หอมหมื่นลีเลยแทบยกกำปั้นขึ้นอุดปากเพราะระงับเสียงกรี๊ดร้องด้วยความดีใจเอาไว้ไม่ไหว และรีบเหลียวซ้ายแลขวาก็เห็น ด้วยเจ้านาย ยิตเลอร์ของเธอห้าม ‘แม่สื่อกินไก่อัด’ เต็ดขาด ใครฝ่าฝืนตาย เอ๊ยโดนตัดเงินเดือน รีบโบนัส ไปถึงไล่ออกเลยทีเดียว มีหน้าซำเขายังเต็มซี้แวเหนือใครๆ ถ้าฝ่ายนั้นรู้ว่าเธอแอบใช้โปรแกรมนี้ ต้องคิดเงินจากเธอแน่ๆ

แต่...นี่มันโปรแกรมที่เธอดูแลอยู่นะ ผันไปเถอะ ไร่เรื่องจ่ายตังค์นะ!

หอมหมื่นลีตั้งใจจะลบชื่อล้อมดาวออกจากฐานข้อมูลลูกค้าทันทีที่

ได้โบนัสคืน ทั้งยังตั้งใจว่าจะไม่ปล่อยให้เพื่อนๆ รู้เรื่องนี้เด็ดขาด เพราะไม่มั่นใจว่าการกระทำแบบนี้ถือว่าเป็น ‘การหาแฟนโดยมิสุจริต’ ตามที่ในสัญญาระบุไว้หรือเปล่า

ยิ่งกว่านั้นหญิงสาวก็ยังไม่อยากกินตำแหน่งบ๊วย เพราะคนที่รั้งตำแหน่งบ๊วยจะต้องไปจับตาสิตเลอร์หน้ายักษ์ให้ได้ภายในสามเดือน และถ้ายังฝ่าด่านอรหันต์ด่านนั้นไปไม่ได้ ก็จะต้องแบ่งเงินโบนัสให้เพื่อนๆ อีกเจ็ดคนที่เหลือ แล้วที่นี้ความฝันที่จะไปคัดลอกกรรมกับชอปปิงซื้อเครื่องสำอางที่เกาหลีก็จะละลายหายวับไปกับตา นี่เลยเป็นทางเดียวที่จะมีโอกาสได้โบนัสคืน เอ๊ย หาแฟนได้ในเวลาอันรวดเร็ว

และดูเหมือนเธอคงจะสมหวังแซงหน้าเพื่อนๆ ในอีกไม่กี่วันนี้ หลังจากฝ่าชอปปิงบ๊าบด์ เอ๊ย ตระเวนหาผู้ชายที่สอผ่านโปรแกรมพิเศษของเจลีอยู่สองเดือน สวรรค์ก็เห็นใจในความพยายาม ยอมส่งผู้ชายลงมาให้อีกที่สุด

หอมหมีนั้ลี่ยั้มน้อยยั้มใหญ่อย่างพึงพอใจ ขณะเขียนอีเมลถึงชายหนุ่มผู้นั้น พร้อมแนบคำแนะนำไปด้วยว่าเธอค้นพบหญิงสาวที่เหมาะสมกับเขาแล้วเป็นจำนวนสิบคน แต่คนที่เหมาะสมกับเขาที่สุดคือ ล้อมดาว เพราะดวงสมพงศ์กันถึงเก้าสิบแปดเปอร์เซ็นต์

จากนั้นหญิงสาวก็แนบภาพถ่ายผ่านแอปพลิเคชันบนมือถือถือที่ทำให้หน้าแดง ตาโต ผิวเนียนที่สุดส่งไปด้วย พร้อมบอกอีกฝ่ายว่า เธอมีเพียงคืนนี้คืนเดียวที่จะได้เจอล้อมดาวก่อนที่ฝ่ายหญิงจะเดินทางไปต่างประเทศนานหลายสัปดาห์ และถ้าเขาตัดสินใจตกลงก็ให้ตอบไปที่อีเมลของล้อมดาวได้เลย

ที่ทำเช่นนั้นก็เพราะอยากบังคับบ๊วยๆ ให้ฝ่ายชายเดินทางมาพบกับเธอเร็วๆ ขณะเดียวกันถ้าพบกัน แล้วเกิดไม่ ‘คลิก’ ขึ้นมา เธอก็จะได้ ‘ชิง’ ได้อย่างไม่น่าเกลียด เพราะยังไม่วางคิวปิดฮั๊ตก็มีกฎไม่ให้ลูกค้าขายไปส่งลูกค้าหญิงในเด็ดแรกอยู่แล้ว และการให้ฝ่ายนั้นติดต่อกับที่ล้อมดาวโดย

ตรงก็ด้วยไม่อยากให้เพื่อนร่วมงานคนไหนมารู้เห็นการหยิบปลามันขึ้นนี้

ภาวนาอยู่ลิบห้านาที เธอก็ได้รับคำตอบกลับ คำตอบที่ทำให้มุมปาก
สีสวาดเส้นโค้งสูงขึ้นไปกว่าเดิม

ดูท่าเธอคงจะได้ไปซื้อเครื่องสำอาง เอ๊ย...มีแฟนใหม่เร็วๆ นี่แน่ๆ

ลมร้อนอบอ้าวของยามบ่ายที่ร้อนเปรี้ยงปะทะใบหน้ารูปหัวใจขาวอม
ชมพูเหมือนผลท้อรูปใหญ่ ตอนหอมหมื่นลี้ลักลักประทุหมุนบานใหญ่หน้า
อาคารสำนักงานที่บริษัทคิวปิดฮัตเช่าอยู่ออกไปด้านนอก เธอเลยทำท่าจะ
ถอยหลังกลับเข้าไปยืนตากอากาศเย็นฉ่ำด้านในต่อ ถ้าไม่ได้ยินเสียงแตร
รดังกระชั้นขึ้นอย่างรีบเร่งเสียก่อน ต้นเสียงมาจากรถแท็กซี่สีชมพูบานเย็น
คาดสีม่วงผักตบชวาที่จอดชิดริมบาทวิถีหน้าตึก

แท็กซี่ที่หอมหมื่นลี้ผูกปิ่นโตให้มาคอยรับส่งทุกเช้า-เย็นนั่นเอง

หญิงสาวรีบสาวเท้าเปิดประตูขึ้นไปนั่งด้านหลังอย่างว่องไว ยังไม่ทัน
ปิดประตู ปี่ คนขับหนุ่มก็หันมาทำหน้าที่ยกยักแถมยังแถมริมฝีปากน้อยๆ
ราวจะแยกเขี้ยวให้

“คุณมาสายไปยี่สิบสองนาที รู้ไหมว่าทำให้ผมเสียเวลาไปยูเทิร์น
มารับคุณตั้งเท่าไร”

“เอาน่า เดี่ยวฉันทิปเพิ่มให้อีกร้อยนึง”

เสียงหวานบอกอย่างใจป้ำ ทำให้คิ้วเข้มเหนือกรอบแวนกันแดด
แบบเรย์แบนที่ฝายนั้นใส่อยู่นั่นเป็นประจำมวดมุ่นขึ้น

“คุณถูกหยาบหรือไง”

หญิงสาวทำหน้าที่ และค้อนขวับใหญ่เมื่อได้ยินเช่นนั้น

“เปล่า”

“แล้วทำไมใจดีนัก”

“เอ๊ะ!” หอมหมื่นลี้เอ็ดอย่างไม่จริงจังนัก “แล้วทุกทีฉันใจร้าย
หรือไง”

“ไม่ได้ใจร้าย แคแค่เป็นเกลือเท่านั้นเอง”

เขาตอบหน้าตาเฉย ทำให้เธอถลึงตาใส่เบาะนั่งของคนตรงหน้าอย่างโมโห

“พูดแบบนี้อีกแล้ว รู้ไหม ฉันอยากให้คุณเจอยายมิม เพื่อนที่ทำงานฉันให้ชัดเลย รายนั้นนะไม่มีวันยอมให้คุณอมเงินทองเขาอย่างฉันหรอกนะ”

“อมเงินทอง!”

เสียงหัวอุทาน ก่อนเหยียบเบรกดั่งเอี้ยด ทำเอาหอมหมื่นลี้หน้าผากแทบทิ่มไปชนเบาะ และได้ยินเสียงเตรรอบบิบบังไล่หลังอย่างเกรียวกราด เลยละล่ำลั๊กออกไปว่า

“จู่ๆ เบรกกะทันหันทำไมฮิ ออยากโดนจูบตุตหรือไง”

แต่เหมือนฝ่ายนั้นจะไม่สนใจ เพราะเขาหันขวับมาหา พร้อมย้อนถามเสียงเซียว

“เงินแค่สองบาท แล้วก็แค่ครั้งเดียวเท่านั้นที่ผมไม่มีเงินทองคุณเนี่ยนะ คุณหาว่าผมอมเงินทองคุณแล้วหรือ”

หญิงสาวหน้าแดงนิดหน่อยเมื่อได้ยินแบบนี้ แต่ยั้งยืนกรานเสียงหนักแน่น

“จะสองบาทก็เงินนะยะ ยายมิมเคยบอก สองบาทนะ ชื่อน้ำแข็งเปล่าได้ตั้งแก้วหนึ่ง”

ได้ยินเสียงหัวบ่นพึมพำหู ตอนรถที่นั่งอยู่ออกตัวเคลื่อนไปข้างหน้า

“รู้ไหม แบบคุณนี่ ทะเลยังเรียกพี่เลย...”

แต่หญิงสาวไม่ได้ใส่ใจจะฟัง เพราะมีอะไรที่น่าสนใจกว่าทะเลาะกับอีกฝ่ายรออยู่ แล้วเธอก็เปิดกระเป๋าสะพาย หยิบตลับแป้งขึ้นมาเช็กความ ‘เป๊ะ’ ดูอีกครั้ง ก่อนบอกอีกฝ่ายว่า

“เดี๋ยวพอส่งฉันแล้ว คุณรอก่อนนะ ฉันจะออกไปข้างนอกต่อ”

“จ้ะ ไอร์ร่อยนึ่งที่คุนจะให้ผมเนี่ย เขาไม่เรียกทืบกัณหรอกนะ เขาเรียกค่าซื้อเวลาต่างหาก” เสียงหัวลั้งสอน

“ตกลงจะร่อหรือไม่ว่ร่อ”

คนถามชักหงุดหงิด เกลียดคนรู้มากขึ้นมาตึงตึง แต่ฝ่ายนั้นกลับไม่ตอบคำถามนั้น และตั้งคำถามไปอีกทางว่า

“คุนจะไปไหน ทองหล่อหรือกลับบ้าน”

ที่เขาถามเช่นนั้นก็คงเพราะช่วงสองเดือนที่ผ่านมา หญิงสาวเคยให้เขาไปส่งที่ผับแถวซอยทองหล่ออยู่สองสามครั้ง และปกติแล้วในช่วงเย็นของวันก่อนถึงวันหยุดแบบนี้ เธอมักจะให้อีกฝ่ายไปส่งที่วินรถตู้บริเวณอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิทันทีที่เลิกงานเพื่อกลับบ้านที่ต่างจังหวัด หรือไม่เช่นนั้นก็จะเรียกใช้บริการของฝ่ายนั้นในตอนครึ่งคืนไปแล้ว ด้วยหอมหมื่นลี้กับเพื่อนร่วมงานมักชวนกันไปกินข้าว ฟังเพลง หรือดูหนังรอบดึกทุกสุดสัปดาห์ เว้นแต่ช่วงสองเดือนหลังจากวาเลนไทน์มานี้ ที่พวกเธอถือคติตัวใครตัวมันแน่นเหนียว คงเพราะมีสัญญาสลายโสดของวราลีคำค่ออยู่เลยซำกันได้ไม่เต็มที่

ทว่าวันนี้หอมหมื่นลี้มีภารกิจที่ต้องทำ และต้องทำให้สำเร็จด้วย เธอเลยเชิดปลายหางขึ้นเล็กน้อยแล้วคลี่ยิ้มด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยมพร้อมบอกอีกฝ่ายว่า

“ไม่ใช่ทั้งสองที่ ฉันเลิกไปทองหล่อแล้ว คืนนี้ฉันมีเดทที่ผับแถวเกษตร-นวมินทร์”

เสียงขลุ่ยซลักในลำคอหนาของคนตรงหน้าดังขึ้นอย่างไม่เกรงใจ ก่อนที่เขาจะเอ่ยขึ้นลอยๆ

“ไปกินข้าวกับเพื่อน เขาไม่เรียกว่าเดทหรอคุน”

หญิงสาวถลึงตาใส่เบาะหลังคนขับอย่างแค้นเคือง นึกอยากให้สายตาของเธอเป็นแสงเลเซอร์นัก คนปากดีจะได้พรุนตั้งแต่คอจดเอวเลย

“ใครบอกว่าฉันจะไปกินข้าวกับเพื่อนอี”

“จะให้เชื่อจริงหรือ ว่าคุณมีนัดกับหนุ่ม”

เสียงหัวมีกระเสาะเย้ยอย่างบอกไม่ถูก คนถูกถามเลยหม้มปาก จนเป็นเส้นตรงด้วยความไม่พอใจ พร้อมสงสัยว่าเธอคงจะให้ความสนิทสนมกับปีเกินไปเสียแล้ว เขาถึงได้กล้าต่อปากต่อคำด้วยขนาดนี้ หญิงสาวเลยเหือบตาขึ้นจิกตาใส่ฝ่ายนั้นผ่านกระจกมองหลังด้วยความโมโห พร้อมเอ่ยเสียงเย็นออกไปว่า

“ฉันจะนัดกับใคร แล้วมันวงการอะไรของคุณ”

ฝ่ายนั้นคงรู้ตัวว่ากำลังก้าวข้ามเส้นบางๆ ระหว่างคนขับแท็กซี่กับผู้โดยสารไปแล้ว เลยเอ่ยเสียงประนีประนอมเหมือนจะเอาใจเธอออกมา

“แล้วคุณมีนัดกับหนุ่มที่ไหน อย่าบอกนะว่าเป็นหมอนั่น”

หอมหมื่นลี้เบะปากกับคำถาม เพราะรู้ว่า ‘หมอนั่น’ ของเขาคงหมายถึงอดีตคนรักของเธอ เพราะตั้งแต่ผูกปิ่นโตกันมา ไม่เคยมีผู้ชายที่ไหนมาติดพันเธอสักคนเดียว เลยตอบเสียงหนักแน่นไปว่า

“ไม่ใช่ รับรองได้ว่าคู่เด็ดของฉันต้องเป็นคนที่คุณคิดไม่ถึงแน่ๆ”

ขอไม้หน่อยหนึ่ง คั่นปากเหลือเกิน เวลามีความลับคั่นบอกใครไม่ได้

“ใคร โอบาاما หรือว่า จัสติน บีเบอร์”

โอ...หมอนี่เป็นคนขับแท็กซี่ที่ไม่ธรรมดาจริงๆ รู้จักประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกากับนักร้องหนุ่มสุดฮอตด้วย

“ผิด เป็นผู้กำกับหนังต่างหาก” หญิงสาวอวดอย่างภูมิใจ

“หนังอะไร”

“เห็นว่าตอนนี้เขาหันมาทำหนังอาร์ต แต่เมื่อก่อนเขากำกับหนังฮอลลีวูด เพราะเรียนจบด้านภาพยนตร์ที่แอลเอ และรับรางวัลจากการประกวดหนังสั้นตั้งหลายเรื่อง ทำให้มีโอกาสได้ทำงานกับสตูดิโอตั้งหลายแห่งที่นั่น แล้วหนังที่เขากำกับทีมงานช่วยกันกำกับเคยเข้าชิงออสการ์ด้วยนะ”

สีหน้าคนฟังฉายแววเคลือบแคลงอย่างเห็นได้ชัดตอนถามเธอว่า

“แล้วคุณก็เชื่อ?”

“ฉันไปค้นข้อมูลเขาในกูเกิลแล้ว” บอกอย่างภูมิใจ “เขาเป็นผู้กำกับหนัง
จริงๆ และรูปร่างหน้าตาอย่างที่บอกนี่ะ”

“ชื่ออะไร”

“พีล่า”

“อะไรนะ”

“ก็เขาลำล่ำๆ มีทั้งกล้ำกึ่ง ทั้งซิกซ์แพ็กเป็นมัดๆ ฉันเลยเรียกเล่นๆ
ว่าพีล่า”

“ตกลงเขาชื่ออะไรกันแน่”

“บอกไปคุณจะรู้จักหรือ”

“ผมถามว่าเขาชื่ออะไร”

ฝ่ายนั้นยังคงถามซ้ำๆ จนหอมหมื่นลี้เบ้าปากด้วยความระอา แต่
ยอมตอบออกมาในที่สุด

“พุดด้วง ดวงอำมาตย์”

คราวนี้คนขับรถเงยบ่าไปนานจนเธอคิดว่าเขาเป็นไปเสียแล้ว
เลยอดบ่นเบาๆ ไม่ได้

“เห็นมั๊ย บอกไปคุณก็ไม่รู้จัก แล้วจะให้ฉันบอกทำไมเนี่ย”

คนขับหนุ่มไม่ได้ตอบ แต่กลับถามออกมา

“คุณแน่ใจได้ยังไง ว่าเขาเป็นผู้กำกับหนังอย่างที่บอก”

“ฉันค้นประวัติเขาในกูเกิลแล้ว”

หญิงสาวตอบอย่างมั่นใจ คิดว่าได้ยืนยันเสียงถอนหายใจยาวลึกดัง
จากคนขับรถ ก่อนที่ฝ่ายนั้นจะเอ่ยลอยๆ

“แต่ประวัติมันสร้างกันได้ แล้วคุณก็ไม่รู้จักเขาจริงๆ ลักหน้อย
ไปเดดกับเขากลางค้ำกลางคิ่นแบบนี้จะดีหรือ”

คนถูกถามเลยอดอมยิ้มน้อยๆ ด้วยความขบขันไม่ได้

“แหม...พูดจาเหมือนตาแก่อายุเจ็ดสิบเชียวนะ ฉันแค่นี้ไปกินข้าว ฟังเพลงกับเขาเท่านั้น แล้วก็ไปร้านแถวบ้านด้วย ไม่เห็นมีอะไรน่ากลัวเลย”

“แล้วคุณจะให้ผมอยู่รอรับหรือเปล่า”

“ไม่ต้อง ฉันว่าฉันจะกลับรถเขา”

“เขาชวนคุณแล้วหรือ”

“เปล่า แต่เดี๋ยวต้องชวนแน่”

เธอตอบอย่างมั่นใจ ตั้งใจว่าจะไม่มีวันปล่อยปลาตัวโตให้หลุดมือไปเป็นอันขาด และอดไม่ได้ที่จะหยิบตลับแป้งขึ้นมาเปิดกระจกเช็กความเบ๊ะอีกครั้ง พร้อมเอ่ยถามเสียงใส

“ตกลงคุณจะไปส่งฉันได้มั๊ย”

“ผมมีทางเลือกด้วยหรือ”

ฝ่ายนั้นตอบเสียงแปร่งๆ แปลกๆ ซอบกล แต่คนถามไม่ทันได้สะกิดใจ เธอควักเบงก์ร้อยสองใบออกจากกระเป๋าสะพายยื่นไปตรงที่ว่างระหว่างเบาะคนขับกับผู้โดยสารตอนหน้าอย่างว่องไว

“เอ้า ค่ำรถกับค่าปิดปาก จะได้เลิกบ่นเป็นหมิ่นกันฝั่งเสียที”

แล้วหญิงสาวก็ได้ยินแว่วๆ

“ถ้าอยากปิดปากผมละก็ ต้องประกบด้วยปาก ไม่ใช่ด้วยเงินแบบนี้”

หอมหมื่นลี้กะพริบตา สะอึกไปข้างหน้า ไม่แน่ใจว่าหลุดไปหรือเปล่า เลยถามซ้ำออกไป

“คุณว่าอะไรนะ”

ฝ่ายนั้นไม่ตอบ แต่นิ้วยาวเรียวที่เกาะกุ่มเกียร์รถของเขาเอื้อมมาดึงธนบัตรในมือของเธอออกไปรวดเร็ว หญิงสาวเลยได้แต่นิ่งหน้า และเอนตัวไปข้างหลัง นั่งฟังเบาะเหมือนเดิม...คงหลุดไปเอง

ตลอดเวลาที่เข้าหากันกันมา ปีไม่เคยมีทีท่าจะจ้วงจายหยาบคาย

ใส่เธอแค่ครั้งเดียว แต่เรื่องพูดจาไม่เข้าหูนั้นมีบ่อย หลายครั้งที่ฝ่ายนั้นชอบพูดจาจนอวัยวะเบื้องต่ำเหลือเกิน ทว่าหอมหมื่นลี้ไม่ค่อยเก็บเอามาสใส่ใจนักด้วยไม่ใช่คนถือตัว และคนขับแท็กซี่ที่ไวใจได้ก็หายากเย็น เลยทำเพิกเฉยเสีย ครั้งนี้ก็เช่นกัน

หลังจากนั้นในรถก็เต็มไปด้วยความเงียบงัน

หญิงสาวกำลังคิดถึงเด็ดที่กำลังจะเกิดขึ้นในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า และไม่รู้เลยว่าคนขับหนุ่มที่นั่งเงียบอยู่ก็กำลังนึกถึงเรื่องเดียวกัน แต่เป็นในมุมที่ต่างกับเธอโดยสิ้นเชิง!

๒

‘ต่อให้พระผู้เป็นเจ้าเสด็จลงมาขอร้องฉันด้วยตัวพระองค์เอง
ฉันก็ไม่ยอมทำอย่างคุณหรอก’

Driving Miss Daisy

เทศกาลหยุดยาวที่จะมาถึงในวันพรุ่งนี้ ทำให้หนุ่มสาวชาวคอนโดฯ ออกไปเที่ยวหรือไม่ก็กลับบ้านต่างจังหวัดกันหมด ลานจอดรถด้านหน้าที่พักของหอมหมื่นลี้เลยมีรถแท็กซี่ชุมพูนานเย็นคาดม่วง ผักตบชวาจอดอยู่เพียงคันเดียว

ป๊มมงคลก้าวออกจากรถเพื่อยึดเส้นยึดสายระหว่างรอหญิงสาวขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้าและแต่งหน้าใหม่ ซึ่งเดาว่ากินเวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง

หลังจากบิตเวยไปมาสองสามครั้งพอให้หายเมื่อยขบจากการนั่งขับรถเป็นเวลานาน ชายหนุ่มก็หยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาพิมพ์ชื่อ พดด้วง ดวงอำมาตย์ ลงไปในช่องค้นหาของกูเกิล รอไม่นาน รูปภาพกับประวัติของฝ่ายนั้นก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอโทรศัพท์

เห็นแล้วก็พูดไม่ออกไปเกือบนาที

เป็นอย่างที่คิดไว้ไม่ผิดจริงๆ บุรุษที่เขารู้จักเป็นคนเดียวกับที่หอมหมื่นลี้กำลังจะนัดไปเดทด้วยในคืนนี้ เพียงแต่ฝ่ายนั้นไม่ใช่ผู้กำกับหนังอาร์ตอย่างที่ปรากฏในกูเกิล และถ้าเขาจำไม่ผิด หนังสือหมอนั้นกำกับก็คือ...

แล้วมือของเขาก็แทบทำโทรศัพท์ที่ถืออยู่พลัดหลุดลงพื้น ความคิดที่กำลังกลั่นกรองในสมองหายวับเป็นอากาศธาตุเมื่อเห็นหอมหมื่นลี้เดินมุ่งหน้าเข้ามาหา

เธอแต่งตัวเร็วกว่าที่เขาคิด และสวยกว่าที่นึกไว้มากนัก

หญิงสาวอยู่ในชุดเดรสสีดำสนิท โคนแขนว่าเผยให้เห็นต้นแขนขาวเนียนกลมกลิ้ง คอแหลมรูปตัววีเผยให้เห็นร่องลึกของอกอím ขณะที่เสื้อด้านบนซึ่งตัดเย็บเข้ารูปช่วยเน้นให้เห็นเส้นโค้งละมุนชวนมองของทรงอก ส่วนชายกระโปรงสอบสั้นเหนือหัวเข่ากลมกลิ้งราวทำเช้นต์กับร่องเท้าคัตชูกัมมะหยีสีแดงสดสูงปรี๊ด ทำให้ปลีช่องของเธอชวนมองยิ่งกว่าเดิม ใบหน้าขาวจั๊วะอย่างสาวหมวยถูกระบายสีโน้ทโนสีกวันบุหรืก็ดูกลับกว่าทุกครั้งที่มีมงคลเคยเห็น และ...ทำให้หัวใจเขาเต้นแรงขึ้นอย่างไม่รู้สาเหตุ ซ้ำยังเปลือยผิวงิ๊งประตูลมเฉยอยู่อย่างนั้น จนเสียงหวานใสถาม

“ทำไมไม่ถอยไปละ แล้วแบบนี้ฉันจะขึ้นไปได้ยังไง”

ชายหนุ่มขบริมฝีปากด้านใน เพื่อเรียกสติที่เตลิดเปิดเปิงให้กลับมา แล้วเบี่ยงตัวหลบ แต่ดูเหมือนเขาจะใช้เวลานานไปนิด เพราะคนตรงหน้าขมวดคิ้วน้อยๆ แล้วถามซ้ำออกมาว่า

“เป็นอะไรไปนี่”

ปมมงคลกระแอมไล่อารมณ์แปลกๆ ที่ก่อตัวขึ้นโดยไม่คาดฝัน แล้วถามเสียงแหบห้าวแก้เก้อออกไป

“คีนี่ฝนอาจจะตก คุณจะไม่พกร่มไปหน่อยหรือ”

“ไม่ละ ฉันบอกแล้วว่าใส่เดรสสีดำอย่างเดียว ไม่ได้บอกว่าจะถือร่มเข้าไปด้วย” หญิงสาวอธิบาย ทำให้คนฟังย่นคิ้วเข้าหากัน

“นี่เขายังไม่ได้เห็นหน้าคุณหรือ”

“เห็นแล้ว แต่...” คนพูดสะดุดกึก

“แต่อะไร ใช้โปรแกรมแต่งรูปอีกแล้วสิ” เขาฉกคอ

เห็นหญิงสาวชอบถ่ายรูปโดยใช้โปรแกรมที่ติดมากับโทรศัพท์มือถือ

แต่งหน้าให้เนียนก็อยู่เสมอ ทั้งๆ ที่ปมึงคลคิดว่อก็กฝ่ายก็หน้าใสแต่งพออยู่แล้ว แต่เหมือนหอมหมื่นลี้จะไม่เคยพอใจกับใบหน้าตัวเองสักที

เธอชอบระบายสีล้นแปลกๆ และบางครั้งก็ติดขนตาปลอมหนายาวจนเขาอยากเอื้อมมือไปกระชากทิ้ง ไม่เคยเข้าใจว่าฝ่ายนั้นลืมหัดขึ้นได้ยังไงแล้วยังคอนแทกต์เลนส์ตาโตที่เธอมีสารพัดลีนั่นอีก

ไม่ยากบอกเลยว่าใสแล้วเหมือนสัตว์ประหลาด คล้ายมาจากต่างดาวก็ไม่ปาน ใครที่โหนจะตาดำเต็มดวงตาจนแทบไม่เหลือพื้นที่ของตาขาวแบบนั้น

ข้อสันนิษฐานของเขาคงเฉียดใกล้กับความจริง เพราะใบหน้าเรียวกะจุ่มกระจิมที่แต่งไว้เป็นอย่างดีเป็นอนินิไปทางอื่น แล้วตอบกระแทกเสียงออกมาว่า

“อย่ามาหาเรื่องกันนะ ฉันไปผับนะ ไม่ได้ไปวัด จะให้ถือร่วมเป็นป่าแก่ได้ยังไง” จากนั้นคนพูดก็ก้าวเข้าไปในรถ พร้อมหันมาเร่งเขายิก “เร็วปี ถ้าฉันไปไม่ทันนัด ฉันจะแข่งคุณให้แก่สหมด ส่งรถไม่ทัน โดนใบสั่งทุกสี่แยกไฟแดงเลยนะ”

“ยังกับผมกลัวนักนี้”

บ่นเบาๆ แต่ก็อดทำตามคำสั่งนั้นไม่ได้ และยิ่งเห็นท่าทางเหมือนปลาได้น้ำของอีกฝ่าย ชายหนุ่มก็พูดไม่ออก ไม่รู้จะเอ่ยปากห้ามอย่างไร แต่จะปล่อยนางสมันสาวให้วิ่งเข้าปากเสือไปต่อหน้าต่อตาที่ไม่ใช้วิสัยคนอย่างเขา หลังจากส่งผู้โดยสารสาวที่หน้าร้าน ปมึงคลก็ตัดสินใจทำอะไรบางอย่าง ที่ปกติจะไม่มีวันทำเด็ดขาด ทว่าตั้งแต่รับหญิงสาวชื่อหอมหมื่นลี้ขึ้นรถกลางดึกเมื่อสามปีก่อน ชีวิตเขาก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

เสียงเพลงร็อกแบบหนักหน่วงดังขึ้นจนแก้วหูแทบร้าว และพอผสมเข้ากับกลิ่นเหงื่อ น้ำหอม รวมไปถึงอาหาร และความอับของสถานที่ที่ลยวนอยู่รอบตัวทำให้หญิงสาวแทบโพรงจมุกเลยไปถึงปอด รู้สึกรว่า

อาการภูมิแพ้ใกล้จะกำเริบทุกนาที่ที่ผ่านพ้น จนพารู้สึกว่าค็อกเทลสีฟ้าสวยสดในมือให้รสปร่าบาดคอเหมือนดื่มน้ำกรดไม่ปาน

หรือนี่คือวิกฤติของผู้หญิงเลยวัยเบญจเพสทุกคน!

ไอ้ ไม่นะ ต้องเป็นเพราะเธอเอาแต่เก็บตัวอยู่บ้านมากเกินไป หรือไม่กี่คืนตรงหน้านั้นแหละที่ทำให้เกิดอาการกระอักกระอ่วนเช่นนี้

ยิ่งคิดก็ยิ่งเสียใจที่รีบร้อนเชื่อโปรแกรมเนื้อคู่ประตูดวงของเจ็ลลี แทนไปฟังใบบุญขอคู่มือไฟยิปซีป่าอของมิลินทีแม่นสุดๆ เพราะพี่ล้ามาดแมน กล้ามบึกในรูปภาพที่อีกฝ่ายส่งมาให้ดูกลายเป็นตาหมูตอนหนดจิม แก้มป่อง พุงปลิ้นไปได้อย่างไรก็ไม่รู้ และสายตาของเธอคงฟ้องฝ้ายนั่นเลยแก้ตัวเกมหัวเราะแห้งๆ ว่า

“พอดีผมถ่ายรูปไม่ขึ้นสักเท่าไร' และรูปนั้นก็ถ่ายไว้นาน ‘นิดนึง’”

สามปีเนี่ยนะ นิดนึง!

หมู่นี้ต้องมีปัญหากับปฏิทินและการนับเลขแน่

มิหนำซ้ำข้อมูลที่อัปเดทโดยอาภูกี้คงเป็นข้อมูลเก่า เพราะในนั้นไม่เห็นบอกเลยว่า พดด้วง ดวงอำมาตย์ เป็นผู้กำกับสารคดีว่าด้วยเรื่องชีวิตพิสดารของมนุษย์ที่มีหัวเป็นงูและมือไวเหมือนลิงลม

หลังจากทนผืนโก่งคอกินอาหารคำสลับกับปัดมือที่คอยแต่จะเล่นบู้ไต่กับเธอที่ได้เเตะสะกัก หญิงสาวก็วางแผนชิง ด้วยการเกล้งปวดท้องขอตัวไปห้องน้ำ หลังจากวิ่งเข้าออกห้องน้ำซ้ำๆ กันถึงสามหน ปลายหมู (ตอน) ตัวโตก็กินเบ็ด เพราะตอนนี้พี่ล้าที่หญิงสาวเรียกในใจว่า ตาหมูตอนก็มองมาด้วยสายตาห่วงใย

“คุณล้ามเป็นอะไรหรือเปล่าครับ ทำไมไปห้องน้ำบ่อยจัง”

“เอ่อ...คิดว่าคงเจอมลพิษ เอ๊ย อาหารเป็นพิษนะคะ” เธอตอบพร้อมทำท่าพะอืดพะอม

“แปลก ทำไมผมไม่เห็นเป็นอะไรเลย”

แล้วคนพูดก็กระดกเบียร์สดแก้วที่เท่าไรก็ไม่รู้เข้าปาก เห็นฟอง

ชาวๆ ของเบียร์เกาะให้ฟอดตรงไรหนวดจิ้มเหนือริมฝีปาก และบางส่วนก็หยาดย้อยมาห้อยต้อยอยู่ตรงปลายเคราแพะใต้คางอ้วนกลม หญิงสาวก็ต้องเบือนหน้าไปทางอื่น พร้อมนึกสงสารผู้หญิงที่ต้องเจอกับหมอนี้เหลือเกิน และสงสัยว่าการใช้รูปเก่าถึงสามปีมาสัครเป็นสมาชิกของคิวบิตฮัตนั้นถือว่าเจตนาโกหกได้หรือเปล่า

“หอม...เอ่อ ล้อมเป็นคนธาตุอ่อนนะค่ะ กินอาหารนอกบ้านไม่ได้เลย”

“แย่เลย” คนพูดทำเสียงเหมือนเสียดาย แต่จ้วงดื่มยาทั้งมะพร้าวอ่อนเข้าปากดังโฮกใหญ่ พร้อมบอกเธอตาหวาน “แต่ก็ดีเหมือนกันนะครับ ผมก็ชอบกินข้าวบ้านเหมือนกัน แต่ไม่ค่อยมีโอกาสนะ งานมันรัดตัวเหลือเกิน ทำงานในวงการบันเทิงแบบนี้ ไม่ค่อยได้มีชีวิตส่วนตัวหรอกครับ”

ในเมื่อเขาทอดสะพานให้ก็ต้องเดินไปตามมารยาท ด้วยการถามถึงงานของฝ่ายนั้นพอสังเขป

“ห่อ...เอ่อ ล้อมก็ว่าจะถามคุณอยู่พอดี ว่าคุณกำกับละครหรือหนังใหญ่ค่ะ พอดีล้อมอ่านจากประวัติที่ส่งมา เอ๊ย ฟังจากพนักงานของคิวบิตฮัตไม่ค่อยเข้าใจ”

คำถามนั้นทำให้หน้าคนถูกถามที่บานอยู่แล้ว บานยิ่งขึ้นไปอีก และดวงตาที่จ้องมองเธอก็เหมือนจะทอประกายกรุ่นกริ่มมากขึ้น

“หนังครับ ผมทำหนังแผ่นขาย อย่างคุณล้อมนี่เป็นนางเอกได้สบายเชื่อไหม”

“หนังแผ่น?” ถามแล้วก็หัวหน้า ไม่แน่ใจว่าเข้าใจถูกหรือเปล่า

“ครับ หนังแผ่น พวกหนังที่ไม่ได้ลงโรงนะครับ แต่ถ่ายทำเสร็จก็ไรต์ลงแผ่นขายเลย”

กะพริบตาคิดอยู่เกือบนาที กว่าจะนึกออกว่าฝ่ายนั้นหมายถึงอะไร

“คุณพูดด้วงหมายถึง หนังติดเรต นะหรือคะ”

“อย่าเรียกแบบนี้เลยครับ เอาเป็นหนังสำหรับผู้ใหญ่เฉพาะกลุ่ม

ดีกว่า”

ฝ่ายนั้นตอบเสร็จก็ขยับตัวเข้าใกล้ เห็นพุงกระพือเป็นอันดับแรก ก่อนที่ท่อนแขนหนาอวบจะวางทอดไปบนพนักพิงโอบด้านหลังหอมหมื่นลี้อย่างถือสนิท ทำให้เธอต้องขยับไปจนชิดมุมด้านในอย่างรังเกียจ

“คุณล่อมสนใจอยากเล่นบ้างไหมล่ะ”

ได้กลิ่นเบียร์ที่งอกจากปากอีกฝ่าย และเห็นสายตาของคนข้างๆ โลมเลียมและล้วงลึกลงไปในคอเสื้อของเธออย่างไม่เกรงอกเกรงใจ เลยนึกเสียใจที่ไม่ได้ผูกผ้าพันคอหรือสวมสร้อยติดคอมาด้วย

สาธุ ขอให้ตาเป็นกึ่งแม่บ้าง

เธอแซ่ซึกฝ่ายนั้นในใจ และตอบ

“ไม่ละคะ ห...เอ่อ ล่อมสนใจผู้ชาย เอ๊ย คือล่อมอยากเจอคนที่ใช้มากกว่าเป็นนางเอกหนึ่ง”

“ก็เป็นแฟนผมด้วย เป็นนางเอกด้วยไง”

“คุณพูดแบบนี้ ล่อมชักสงสัยแล้วว่าคุณตั้งใจจะมาหาแฟนที่คิวปิดฮั้ต หรือว่ามาหานางเอกหนึ่งเอวีคนใหม่กันแน่”

ถามพร้อมหรีตามองคนตรงหน้าอย่างจับผิด แต่ฝ่ายนั้นกลับลนลาน จ้มหน้าหลบตาหนีจากย่ำทะเลรวมมิตรส่งเข้าปากแล้วเคี้ยวกร้วมๆ เหมือนเอร็ดอรรอยเสียเต็มประดา เลยเค้นเสียงถามออกไปอีกรอบว่า

“ว่ายังไงคะ”

มันใจว่าคงสันนิษฐานไม่ผิดว่านายหมูตอนสมัครขอเป็นลูกค้าของคิวปิดฮั้ตเพราะอยากหลอกลูกค้าของบริษัทไปถ่ายหนังเรต เธอทำอาชีพนี้มาสามปีแล้ว มีประสบการณ์ในการคัดเลือกลูกค้าในระดับที่เรียกได้ว่าโซกโซน ไม่ค่อยเสียรู้ใครง่ายๆ แต่ที่ครั้งนี้ทำผิดพลาดไป ก็เพราะรีบร้อนอยากได้แฟนไปไถเอาโบนัสคืนนั่นเอง

หอมหมื่นลี้เลยตั้งใจว่าทันทีที่ได้เข้าออฟฟิศจะต้องรีบส่งอีเมลแจ้งให้พุดด้วงทราบว่ามีสถานะภาพการเป็นลูกค้าของคิวปิดฮั้ตได้สิ้นสุดลงแล้ว

เพราะทางบริษัทสืบพบว่าเขาเจตนาปกปิดข้อมูลส่วนตัว แล้วจากนั้นเธอก็จะรีบบรรยายชื่ออีกฝ่ายออกจากฐานข้อมูลพร้อมกับส่งอีเมลทั้งหมดของเขาลงรีไซเคิลบิน ขึ้นปล่อยให้ยัดเยียดต่อไป ก็มิได้จับเธอขึ้นเตียงเช็ดแน่

“คุณล่อมก็คิดมาก ผมมาบริษัทจัดหาคุณ ก็ต้องอยากได้คู่สิครับ แต่ที่ชวนคุณล่อมก็เพราะเห็นคุณมีคุณสมบัติที่น่าสนใจ น่าจะเป็นนางเอกหนังเรื่องใหม่ของผมได้”

แล้วดวงตาบีบหยีคุณนั้นก็ตกลงที่ทรวงอกอ้อมของหญิงสาวอีกครั้ง เธอเลยกัดฟันตอบ

“แต่ล่อมว่าเราเป็นเพื่อนกันมาก่อนดีกว่า เพราะต่อไปล่อมคงไม่ค่อยว่างแล้ว ต้องเดินทางไปต่างประเทศเกือบตลอดเวลาเลย” บอกและนึกดีใจที่ก่อนหน้านี้เขียนอีเมลแจ้งเขาไว้แบบนี้ เลยทำให้หาทางหนีที่ไล่ได้สะดวกขึ้น

“อ้อ...ผมเห็นแล้ว กามเทพหอมบอกผมแบบนี้เหมือนกัน คุณล่อมทำงานอะไรนะครับ ผมลืมไปแล้ว”

“เป็นนักธุรกิจ...เอ่อ นำเข้าเครื่องสำอางค่ะ”

เธอบอกขณะฝ่ายนั้นตักเนื้อปูผัดผงกะหรี่ใส่ปากแล้วเคี้ยวกร้วมๆ และพูดไปพร้อมๆ กัน

“ดีเลย เพื่อผมจะขอให้มันเป็นสปอนเซอร์ให้กองถ่ายผมบ้าง”

ไม่มีใครเคยสอนมารยาทให้เหมือนนี้แงๆ ไม่อย่างนั้นคงไม่พูดไปกินไปจนเห็นคราบผงกะหรี่เกาะตามร่องฟันเหลืองอ๋อยแบบนี้...เห็นแล้วหอมหมีนลิ้ก็รู้สึกคลื่นไส้เป็นกำลัง

“แหะ”

ในที่สุดเธอก็เผลอตัวส่งเสียงออกมา ทำให้ฝ่ายนั้นวางช้อนลงแทบไม่ทัน จากนั้นมืออวบอูมก็ยกขึ้นลูบหลังเธอว่องไว

“คุณล่อม คุณโอเคเปล่า”

“หอม...ล่อมว่าล่อมคงต้องขอตัวกลับก่อนนะคะ อาการไม่ค่อยดี

เลย”

“น่าเสียดายจัง กำลังคุยกันมันๆ เลย”

หอมหมื่นลี้แอบเบะปาก

“มันสามชั้นของนายคนเดียววนะสิ”

แต่อีกฝ่ายดูเหมือนจะไม่รู้สึกตัว เพราะเขาพูดต่อ

“แต่ก่อนไป คุณล่อมให้เกียรติชนแก้วกับผมสักครั้งนะครับ”

คนพูดพูดจบก็ยัดแก้วคามิกาเซ่ป็นใส่มือเธอหมับเข้าให้ ถึงตอนนี้เกล็ดน้ำแข็งละเอียดยิบละลายไปแทบหมดแล้ว รสคงจืดชืดน่าดู แต่ต่อให้กินน้ำบอระเพ็ดตมหอมหมื่นลี้ก็ยินดี ขอแค่ให้ได้หลุดไปจากคนตรงหน้าให้เร็วที่สุด

“เพื่อมิตรภาพของเรา” เสียงหมูตอนบอก

“อะ เพื่อมิตรภาพของเรา” กลั้นใจพูดตามจะได้จบๆ กันไป

เธอยกแก้วขึ้นจดริมฝีปาก แต่น้ำเย็นฉ่ำสีฟ้าสวยไม่ทันได้ไหลลงคอ แก้วในมือก็โดนดึงออกกะทันหัน หอมหมื่นลี้หันขวับไปมอง แล้วก็ต้องอุทานออกมาด้วยความแปลกใจ เมื่อเห็นคนขับรถหนุ่มยืนอยู่ข้างหลัง มีหน้าซำยังสวมแว่นกันแดดทรงนักบินอันใหญ่ อย่างที่ชอบสวมเป็นประจำเอาไว้เสียอีก

เขาไม่รู้เลยหรือไม่ว่าไม่มีใครบ้ำใส่แว่นกันแดดเข้าดับตอนกลางคืนแบบนี้ เว้นแต่พวกดาราโนเนมที่กลัวคนจำไม่ได้ แต่คำถามที่หลุดจากขอบปากสีสวยกลับเป็นไปในอีกทิศทางหนึ่ง

“ปี นี้คุณยังไม่กลับไปอีกหรือ”

“ยัง”

“ลือเป็นไครวะ ทำไมหน้าตาคุณๆ ชอบกล”

เสียงหมูตอนกระดังจัด ขณะที่คนขับรถประจำตัวเธอควบคุมอารมณ์ได้อย่างดีเยี่ยม สีหน้าเขาเยือกเย็น ตอนตอบอย่างไว้ตัว

“ผมเป็นใครไม่สำคัญเท่ากับคุณกำลังทำอะไร”

“อ้าวทำอะไร”

แม่เสียงหัวเราะคองกลับ แต่หอมหมื่นลี้กลับรู้สึกว่างตาบิทย
ของคนถามลอกแลกขอบกล

“ยังต้องให้บอกอีกหรือว่าคุณคิดวางยาเพื่อนผม”

“วางยา!”

หญิงสาวฟังแล้วสะดุ้งโหยง กระโดดลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่แทบไม่ทัน
ขณะที่คุ้นตของเธออ้าปากค้าง ดวงตาเหลือกนิดๆ เห็นชัดว่าตกใจจนพูด
ไม่ออก หอมหมื่นลี้เห็นถามเสียงลั่นด้วยความโกรธผสมตกใจ

“คุณวางยาฉันจริงหรือ”

“รูปหล่ออย่างผมจะวางยาอาหมวยอย่างคุณไปทำไม” ฝ่ายนั้นรีบ
ปฏิเสธเสียงกร้าวแทบไม่ทัน

“หน้อย! ถ้านายหล่อ ฉันก็นางสาวไทยละว้า”

หอมหมื่นลี้เกือบสวนออกไปอย่างใจคิดแล้ว แต่หยุดตอนที่คิดว่า
ตัวเองหล่อเกินไปชี้หน้าป้ออย่างเอาเรื่องเสียก่อน

“ส่วนลื้อ อย่ามาโกหก ใส่ร้ายอ้าวแบบนี้ได้เจอดีเน”

แล้วพดด้วงก็หักทืบ...เอิ่ม...นิ้ว ดังกรือบเหมือนจะขู่ แต่หญิงสาว
แอบเห็นฝ่ายนั้นนิ้วหน้าหน่อยหนึ่งคล้ายจะเจ็บข้อ แต่ยังไม่ทันทักท้วง
ออกไป เสียงหัวของคนใกล้ตัวก็ดังขึ้น

“นั่นคุณก็ดื่มเหล้าแก้วนี้ให้ผมดูหน่อยสิ”

แท็กชีหนุ่มยื่นแก้วเหล้าในมือออกไปจนเกือบชิดใบหน้ากลมจุ
ทำให้ฝ่ายนั้นผงะออกอย่างรวดเร็ว ข้างเอามือตะครุบปิดปากเสียอีก

“ไม่ อ้าวไม่จำเป็นต้องพิสูจน์อะไรทั้งนั้น”

“ไม่ยากพิสูจน์หรือกลัวต้องกินยานี้ลงท้องเสียเอง”

แก้วที่มีน้ำสีฟ้าใบนั่นถูกจ่อเข้าไปชิดใบหน้าพดด้วง จนเขาต้อง
ยกมือปิดออกแรง พร้อมคำรามลั่น

“ยาอะไร อ้าวไม่รู้เรื่อง”

แล้วแก้วเหล้าตรงหน้าก็ร่วงลงพื้นแตกกระจายต่อหน้าต่อตา จังหวะเดียวกับที่วงดนตรีประจำผับพักเปลี่ยนวงใหม่ เสียงแก้วแตกเลย ดังแหวกความเงียบขึ้นมา คนที่นั่งอยู่ใกล้โต๊ะของหญิงสาวจึงพร้อมใจกัน หันมามองเป็นตาเดียว

“แบบนี้มันมีพิรุณชัดๆ คุณวางยาฉันจริงๆ หรือ ตาหมูตอน”

เธอจ้องหน้ากลมดิกขมิงมิง แต่จู่ๆ เกิดมีแสงไฟแฟลชสว่างวาบขึ้น ไม่ทันได้หันไปดูว่าใครอุตริกดซ์เตอร์ถ่ายรูป เพราะข้อศอกเรียวกลับ ถูกมืออุ่นจัดคว้าเอาไว้ พร้อมๆ กับถูกลากให้เดินลึ่วๆ ออกไปจากบริเวณ นั้นเสียก่อน ได้ยินเสียงโวยวายของคุณดลอยตามลมมาว่า

“อย่ามากล่าวหากันพล่อยๆ แบบนี้นะคุณล้อย กลับมาคุยกันเดี๋ยวนี้ เลย ไม่งั้นผมเล่นงานคุณแน่”

หญิงสาวหยุดก้าวเดินต่อ ขึ้นตัวเอาไว้ ตั้งท่าจะ ‘กลับ’ อย่างคำทำ อยากรู้เหมือนกัน ใครจะเล่นงานใครกันแน่ ทว่าเสียงหัวดังขึ้นฉีกขาตว่า

“พอเถอะ คุณอย่าไปเสียเวลามีเรื่องกับคนพรัค์นี้อยู่เลย”

“แต่...”

อ้าปากจะคำน แต่กลับพบว่าคนขับแท็กซี่หนุ่มไม่ได้พาเธอเดิน ออกจากผับเท่านั้น เขาทำเหมือนโอบเธอไว้ทั้งตัว และมีมือแข็งแรงๆ ของฝ่ายนั้น ยังทาบทับอยู่ที่ต้นคอของเธอ ทั้งยังเพิ่มแรงกดน้อยๆ ลงมา ราวกับบังคับ ให้เธอก้มหน้าซุกอยู่กับหัวไหล่เขากลายๆ

หอมหมื่นลี้เอนตัวออกห่างจากฝ่ายนั้นทันที พร้อมส่งสายตามองเขา อย่างไม่ไว้ใจ

“แล้วนี่คุณทำอะไรของคุณอี มากอดฉันทำไม”

“กอดที่ไหน คุณอย่ามาตู่”

ชายหนุ่มโวยวาย แต่กลับออกแรงเพิ่มยิ่งกว่าเก่าคล้ายจะโอบเกม บังคับให้เธอก้าวยาวๆ ไปพร้อมกับเขาจนได้

“ผมแค่อยากพาคุณไปให้พ้นไอ้ผู้กำกับลามกนั่นเร็วๆ เท่านั้น”

“จริงนะ”

“ก็จริงสิ เว้นเสียแต่ว่าคุณอยากมีเรื่องกับลูกค้าในพับฉลอง
สงกรานต์”

จากนั้นหอมหมีนั้นลื้มว่าคนขับรถหนุ่มพาเดินมาถึงรถแท็กซี่และ
ออกแรงเบาๆ ดันให้เธอเข้าไปนั่งในรถ ส่วนตัวเขารีบสาวเท้ายาวๆ เพื่อ
ขึ้นประจำที่นั่งคนขับพร้อมบิดกุญแจสตาร์ท ทว่าหญิงสาวยังเจ็บใจ
ไม่หาย ริมฝีปากสีสดเค้นเสียงออกมาว่า

“มีก็มีสิ ฉันไม่กลัวหรอก คนจะได้รู้ว่าไอ้หมอนั่นลวงโลก คิดจะ
สมัครเป็นสมาชิกบริษัทจัดหาคู่เพื่อหาผู้หญิงไปถ่ายหนังอาร์ ทูเรตที่สุด”

“เขาบอกคุณแบบนั้นหรือ”

“ประมาณนั้น” ตอบเสียงเข้ม ก่อนนึกอะไรขึ้นมาได้ ตอนที่คนถาม
เข้าเกียร์ เขียบบันแรงแรง เหมือนหนืออะไรบางอย่าง “แต่ฉันแปลกใจ
มากกว่าที่เห็นคุณที่นั่น”

“ผมหิว อยากหาที่กินข้าว จำไม่ได้หรือ วันนี้ผมต้องเสียเวลาไปวนรถ
มารับคุณตั้งเกือบครึ่งชั่วโมง แล้วยังต้องรอคุณอีกเป็นชั่วโมงที่คอนโดฯ”

“แล้วก็ไม่บอก” ได้ยินแล้วก็รู้สึกผิดไม่ได้ เพราะทำให้อีกฝ่าย
ต้องเขวนท้อรอเธอจริงๆ “แล้วนี่คุณกินอะไรหรือยัง”

“ของในนั้นแพงจะตาย ค่าน้ำเปล่าขวดหนึ่งเท่ากับค่าข้าวแกงจานหนึ่ง
แล้ว ผมกินไม่ลงหรอก” ชายหนุ่มบ่นอุบ

“งั้นแวะไปกินบะหมี่ด้วยกันก่อนนะ ฉันเลี้ยงเอง”

หญิงสาวเสนออย่างมีน้ำใจ และเริ่มหิวติดหมัดขึ้นมา นึกดีใจที่เมื่อครู่
ไม่ได้กินอะไรเข้าไปสักเท่าไร ไม่จั้งคงมานั่งพะวงว่าโดนวางยาในอาหาร
จานไหนบ้าง

“จะดีหรือ”

“ถ้าคุณคิดว่ากินบะหมี่แล้วไม่อิ่ม จะเปลี่ยนไปกินที่ร้านข้าวต้ม

บาทเดียวก็ได้ แต่ห้ามส่งกับข้าวเกินสามอย่างนะ เดือนนี้ฉันกรอบยังกะ
เกี้ยวทอด”

เธอบอกเสียงแหบ ทำให้อีกฝ่ายส่ายหน้าหน่อยๆ ตอนเหลือบมองเธอ
ผ่านกระจกยาวสำหรับส่องหลังแวบหนึ่ง

“ที่ผมถามไม่ได้หมายถึงเรื่องบะหมี่ แต่ถามเพราะเห็นว่าผมเป็น
คนขับแท็กซี่ ส่วนคุณเป็นผู้โดยสาร”

หญิงสาวกะพริบตาอยู่สองวินาที กว่าจะเข้าใจว่าอีกฝ่ายหมายถึง
อะไร เธอเลยทำเสียงจิกจิกอย่างไม่เห็นด้วย

“แต่ตอนนี้คุณไม่ได้เป็นคนขับแท็กซี่แล้วนะ คุณเป็นเพื่อนฉัน
ด้วย เพราะตั้งแต่รู้จักกันมาคุณช่วยฉันเอาไว้ตั้งหลายครั้ง แถมเมื่อก็ยัง
ช่วยฉันจากตาหมูตอนหนดจิมนั่น ฉันก็ควรเลี้ยงข้าวตอบแทนคุณบ้างสิ”

“ขอบใจที่นับผมเป็นเพื่อน” เขาบอกเสียงเบา

คงชิน...หอมหมื่นลี้อดนึกขำไม่ได้ ขณะชักอีกฝ่ายต่อ

“ไม่เป็นไร แต่คุณช่วยเล่าให้ฉันฟังหน่อยสิว่าตาหมูตอนแอบใส่ยา
ลงในค็อกเทลของฉันตอนไหน”

“ตอนคุณไปห้องน้ำ”

“มุขโบราณที่สุด” เธอพิมพ์่า ทั้งโมโหทั้งนึกทุเรศคนทำไปพร้อมกัน

“มุขคลาสสิกต่างหาก เพราะมันได้ผลตลอดกาล”

ชายหนุ่มโตะกลับ ขณะพาเธอไล่ตไล่เข้าซอยเล็กๆ อย่างชำนาญ
ก่อนจะไปจอดรถที่ริมถนนซึ่งติดไฟสว่างไสว และมีรถเข็น แผงลอย
ขายอาหารไปเกือบตลอดแนวบาทวิถี

“ไม่มีวันได้ผลหรอก เพราะนางเอกอย่างฉันมีแท็กซี่ขับรถลี้ซมพู่
แปร์นมาช่วยเอาไว้ได้ทันเวลาพอดี เห็นไหม”

เธอตอบเสียงแจ่มใส ตอนที่ก้าวลงจากรถด้วยความรู้สึกปลอดภัย-
โปร่งใจ ผิดจากตอนก้าวเข้าไปในผับเมื่อครู่พลิกหน้ามือเป็นหลังมือ

เธอปล่อยให้คนขับหนุ่มเดินนำไป และพบว่าฝ่ายนั้นเลือกรถเข็น

ชายบะหมี่เปิดอย่างแทนบะหมี่หมูแดงยอติธิต หรือบะหมี่ลูกขึ้นหมุดตั๋มยา
ที่จำได้จริงๆ ว่าเป็นของโปรดเขา

“ผมกลัวว่าคุณจะเบื่อถ้วยเตี้ยวหมู”

เขาออกตัว ขณะนั่งลงและสั่งอาหารอย่างคล่องแคล่ว

หอมหมื่นลี้รู้สึกแปลกๆ จำได้ว่าเคยเล่าให้อีกฝ่ายฟังถึงกิจการ
ลูกขึ้นหมุดที่บ้านว่าเธอเบื่อ และเอียนถ้วยเตี้ยวหมูขนาดไหน แต่นึกไม่ถึง
เลยว่าชายหนุ่มจะจดจำได้แม่นยำเช่นนี้

“คุณจำได้ด้วยหรือ”

“ก็คุณเคยเอาลูกขึ้นหมุดมาฝากผม และเมื่อเร็วๆ นี้คุณก็เพิ่งบอก
ผมว่าสงครามนี้คุณต้องกลับไปช่วยที่บ้านบิบลูกขึ้นหมุดจนเอ็นข้อมือ
เสื่อม เพราะคนงานลากลับบ้านหมด”

เขาตอบขณะเลื่อนน้ำมะนาวปั่นให้เธอ และลงมือจัดการบะหมี่
ในชามอย่างหิวโหย

หญิงสาวแอบทำหน้าที่เมื่ออีกฝ่ายพูดจบ ต้องโทษอาชีพของเธอคน
เดียวเลย เรื่อง ‘บิบลูกขึ้น’ ด้วยมือเนี้ย เพราะสมัยนี้มีเครื่องจักรทำแทน
คนกันแล้ว แถมไม่ต้องมาพะวงกับการขึ้นค่าแรง ๓๐๐ บาทต่อวันด้วย
แต่อาชีพก็ยังเชื่ออยู่นั่นเองว่าไม่มีอะไรจะทำให้ลูกขึ้นหมุดเด็กซังของอาชีพ
กลมดิกได้เท่ามือคนอื่นแล้ว เธอเลยต้องเผชิญหน้ากับภาวะเอ็นข้อมือ
เสื่อมต่อไป

หญิงสาวคิดอย่างเมื่อๆ และตอนนั้นเอง แสงไฟจากหลอดไฟสีขาว
ดวงยาวซึ่งสาดส่องจากเบื้องบน ทำให้เกิดเงาทาบทับบนเสี้ยวหน้าของคนที่
กำลังก้มหน้าก้มตากินบะหมี่จนเธอแทบจะถอนสายตาดอกมาไม่ได้

สงสัยว่าเพราะเขาชอบใส่แว่นเรย์แบนอันใหญ่แบบนักบินปิดบัง
ดวงตาเอาไว้ เธอเลยไม่เคยสังเกตว่าบนใบหน้าเรียวที่ล้อมด้วยหวดเครา
ของอีกฝ่ายมีดวงตาที่ประดับด้วยแพขนตาที่ห้อยยาวและดกหนาได้ถึง
ขนาดนี้ มิหนำซ้ำดังจุมูกของเขาก็โด่งเป็นสันจนน่าอิจฉา โด่งกว่าจุมูก

ของเธอเสียอีก แล้วยังมือที่คืบตะเกียบข้างนั้นก็เรียวยาว และสะอาดสะอ้าน ด้วยเล็บที่เจียนมนได้รูป ไม่เหมือนมือแท็กซีที่เคยเห็นสักนิดเดียว

เหมือน...เหมือนมือของ...

หอมหมื่นลี้ขบริมฝีปากคิด กำลังจะ निकออกอยู่แล้ว แต่กลับต้อง สะดุ้งจนตัวโยนเมื่อพบว่ากำลังจ้องลึกเข้าไปในดวงตาคู่เรียวยาวสีน้ำตาลอ่อนเหมือนอำพันของคนตรงหน้า

“มืออะไรหรือ”

“เปล่า...”

“แล้วจ้องหน้าผมทำไม”

เธอกะพริบตาที่ถูกถามตรงๆ

“ก็...ก็คุณกินแล้วดูน่าอร่อย”

หญิงสาวแก้ตัวตะกุกตะกัก แล้วยกหน้าก้มตาคืบเส้นหมี่สี่เหลี่ยม กลมเล็กเข้าปาก ได้ยินเสียงหัวเราะหึๆ ดังแว่วๆ ขึ้น แต่ไม่กล้าเงยหน้าขึ้น สบตาอีกฝ่าย ทั้งไม่กล้าถามว่าเขาหัวเราะทำไม

แค่โดนจับได้ว่าแอบมองผู้ชายซึ่งก็น่าอายพออยู่แล้ว และอายเป็น สองเท่าเมื่อผู้ชายคนนั้นเป็นคนขับแท็กซี!

ดูท่าเธอจะต้องตั้งหน้าตั้งตาหาแฟนจริงๆ เสียแล้ว จะได้ไม่ฟุ้งซ่าน จนเห็นคนขับแท็กซีดูดีแบบนี้

จนบะหมี่หมดชาม หญิงสาวถึงได้เงยหน้าขึ้น เห็นคนตรงหน้ามอง มาพอดี เลยได้โอกาสย้อนถามเขาบ้าง

“จ้องฉันทำไม”

“สงสัยว่าทำไมคุณต้องไปเดทกับหมอนั้นด้วย”

“ก็ฉันอยากมีแฟนบ้างไม่ได้หรือไง”

เธอตอบแล้วคว้าแก้วน้ำมาจะเสดุดตัดบท แต่คนตรงหน้าดูจะรู้ทัน เสียแล้ว มือเรียวเอื้อมมาคว้าแก้วน้ำไปจากมือเธออย่างเฉียดฉิว

“มีแฟน โดยเลือกจากลูกค้าบริษัทที่ตัวเองทำงานเนี่ยนะ”

“แล้วมันแปลตรงไหน” เธอค้าน ชักโมโหขึ้นมาบ้างที่โดนชักใช้ไล่เลียงละเอียดยิบ “หาจากลูกค้านี่ละเวิร์กสุด อย่างน้อยก็ช่วยรับประกันได้ว่าฉันจะเจอคนประเภทไหน นิสัยใจคออย่างไร”

“นี่เวิร์กแล้วหรือ” เสียงหัวถามเหมือนเยาะเย้ย

“นี่มันแจ่มพอด” เธอกระแทกเสียง “ใครจะคิดว่าไอ้หมูตอน เอ้ย นายพุดด้วงนั้นจะโกหกแบบนี้”

“แต่ดูยังไงก็เหมือนไม่ใช่คุณอยู่ดี”

“ทำไมจะไม่ใช่นั่น”

“เพราะคนอย่างคุณไม่น่าทำแบบนี้ ผมยังจำได้เลยว่าวันนั้นคุณถึงกับสบถสาบานเอาไว้ว่าจะไม่มีวันมีแฟนอีกชั่วชีวิต แต่จู่ๆ คุณกลับกระโดดออกเดทกับลูกค้าที่ไม่เคยเห็นหน้าค่าตา ไม่รู้จักแม้แต่ชนิดเดียวกะทันหันแบบนี้แล้วจะไม่ให้ผมแปลกใจได้อย่างไร”

หอมหมื่นลี้เฝ้าปากแน่น นึกโมโหที่อีกฝ่ายช่างมีความจำดีเลิศถึงเพียงนี้ เพราะเธอเคยลั่นวาจาไว้แบบนั้นจริงๆ มิหนำซ้ำคำพูดของเขาก็ยังซุดคุ้ยเรื่องราวที่เธออยากจะฝังกลบไว้ให้ผุดโผล่ขึ้นในความทรงจำอีกครั้ง เป็นครั้งที่สองในรอบสามปีนี้...หลังจากเล่าเรื่องนี้ให้เพื่อนๆ อีกเจ็ดคนฟังไปแล้วในปาร์ตี้เอนติวเลนไนท์ของวราลี

๓

‘Just say no!...บัญญัติห้ามห้าประการคินวเลนไทน์

๑. ไม่แต่งกายยั่วยวน

๒. ไม่เชื่อคำพูดเพื่อนชายและไม่กลัวขู่ขอลีกหากไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วย

๓. ไม่เที่ยวกลางคืน ไม่ค้างคืน ไม่กลับดึก ถึงบ้านไม่เกิน ๒๒.๐๐ น.

๔. ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ไม่สูบบุหรี่

๕. ไม่ให้ความสำคัญกับวันวเลนไทน์ผิดทาง โดยเอาเพศสัมพันธ์พิสูจน์รัก’

นพ. ชาตรี บานชื่น อธิบดีกรมสุขภาพจิต

หอมหมื่นลี้ไม่คิดว่าการที่เธอไม่ได้ทำสองจากห้าข้อห้ามในคินวเลนไทน์จะเป็นเรื่องใหญ่โตอะไร เพราะเธออายุยี่สิบสามและเรียนจบแล้ว มีหน้าที่คบหากับคนรักมาเกือบสามปีแล้ว แต่ความชะล่าใจนี้เองที่ทำให้หญิงสาวเกือบกลายเป็นส่วนหนึ่งของสถิติที่บอกว่า คินวเลนไทน์คือคืนเสียตัวแห่งชาติเมื่อสามปีก่อน

คืนนั้นหญิงสาวเลือกที่จะออกไปฉลองกับแฟนหนุ่มแทนที่จะไปงานปาร์ตี้กับเพื่อนร่วมงานในบริษัทจัดหาตู้ที่เพิ่งเข้าไปทำงาน และไม่รู้ว่าจะออกจากร้านอาหารแบบฝรั่งเศสละแวกหลังสวน ไปโรงแรมย่านรูตเปลี่ยวแถวชานเมืองได้อย่างไร

ต้องโทษว่าเป็นเพราะไวน์แดงรสนุ่มลิ้นที่ถูกปรนเปรอแก้วแล้ว

แก้วเล่า เธอเลยขาดสติถึงเพียงนั้น ไปรู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่ผิวหน้าเหมือนถูกพิษซุบน้ำเปียกปายปิดไปทั่ว พร้อมๆ กับแผ่นหลังเปล่าเปลือยตะกอนนอนหนุนเย็นเฉียบของห้องโค้งวงกลมที่มีเพดานเป็นกระจกเงาฝังอยู่ ไม่แน่ใจว่าเพราะแสงสลัวที่เกือบจะเป็นริบหรี่ของโคมไฟในห้องหรือเปล่า จึงทำให้เธอรู้สึกว่าเป็นผู้หญิงที่สะท้อนในกระจกเหมือนไม่ใช่เงาตนเอง

เสื้อสายเดี่ยวกับกระโปรงทรงเอตัวสั้นถูกปลดออกจากตัวไปเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ จนผิวขาวจัดของเธอแทบจะกลืนหายไปกับผ้าปูเตียงสีขาว ขณะที่ถ้าเพ่งตาดูให้ดีจะพบว่าผิวผ่องเหนือเนินอกกลายเป็นจ้ำสีแดงนํ้าเกลียดหลายจ้ำ ส่วนร่างขาวซีดของชายคนรักก็มีเพียงกางเกงชั้นในสีขาวตัวเดียวติดตัวอยู่

เดาว่าฝ่ายนั้นคงตั้งใจจะทำให้เธอกลายเป็นส่วนหนึ่งของสถิตินี้ให้ได้ แต่หอมหมื่นลี้ไม่แน่ใจว่าเธอต้องการจะช่วยเขาสร้างสถิตินี้หรือไม่ เพราะแม้จะคบกับอีกฝ่ายตั้งแต่ตอนเรียนมหาวิทยาลัย แต่ทั้งคู่ก็ไม่เคยพูดถึงอนาคตร่วมกันเลย มีหน้าซำอีกฝ่ายก็กำลังจะเดินทางไปเรียนต่อต่างประเทศในอีกไม่กี่วันข้างหน้าแล้ว ส่วนเธอก็เพิ่งอายุยี่สิบสาม และเริ่มทำงานในบริษัทได้ไม่กี่เดือนเอง

ที่สำคัญ...การจะเป็นเมียใครสักคน ก็แปลว่าคนคนนั้นจะต้องเห็นหน้าเธอทั้งยามหลับและยามตื่น ซึ่งเป็นเวลาปลอดเมกอัพ!

หอมหมื่นลี้เลยลังเล ไม่แน่ใจว่าเธอจะอยากให้ชายคนรักเห็นสภาพใบหน้าขาววกราวผิวจืดของเธอรึเปล่า และถ้าเห็น เขาจะยอมรับได้ไหม หญิงสาวจึงเบี่ยงหน้าออกและดันใบหน้าของชายคนรักที่ตะโถมจูบบริเวณชอกคอและทำท่าจะต่ำลงไปกว่านั้นให้ออกห่าง

“โหม้คะ อย่าคะ”

เธอพยายามห้ามปราม แต่อีกฝ่ายไม่ยอมฟังเสียง เขาแย้งขึ้นมา

“ทำไมล่ะ หอมไม่รักผมแล้วหรือ”

แล้วชายคนรักก็ก้มหน้าก้มตาปล้ำจูบไม่หยุด ทำให้หอมหมื่นลี้รู้สึก
เหมือนกำลังโดนเช็ดตัวด้วยผ้าเปียก

“ก็รัก...แต่...หอมยังไม่พร้อม”

เธออีกอึก ชยับตัวไปมา พยายามดิ้นหนีให้พ้นจากผ้าเปียกๆ เอี้ย
ลิ้นเปียกๆ ที่จูบไล่ป้ายปิดไปมา

จูบที่ใครๆ ว่าหวานนั้น แท้จริงสร้างความเปียกแฉะได้ขนาดนี้
เชียวหรือ!

“หอมเรียนจบแล้ว ทำงานแล้ว ดูแลตัวเองได้แล้ว มีอะไร
ไม่พร้อม”

คนถามเริ่มใช้ปลายลิ้นไล่ลงบนเนินอกเต่ง และมีมือเลื่อนไปป่วนเป๊ยน
อยู่ที่ขอบบิกินีของเธอ เหมือนพร้อมจะสอดเข้าไปข้างในนั้นในอีกไม่กี่วินาที
ข้างหน้า

น่าแปลกที่หอมหมื่นลี้ไม่ได้รู้สึกว้าวไปกับการกระทำนั้น มีแต่
กระอักกระอ่วน พะวักพะวน และลึงเลเสียมากกว่า เธอจึงพร่ำบอก
อีกครั้ง

“แต่หอมไม่อยากให้โหม้ทำแบบนี้ หยุดเถอะค่ะ”

“หอมพูดเพราะยังไม่รู้ใจตัวเองนะสิ”

แล้วฝ่ามือคนพูดก็ตะโถมลงมาบนพื้นที่ที่สำคัญที่สุดในชีวิต
หญิงสาว ทำให้หอมหมื่นลี้อุทานออกมาด้วยความตกใจ

“อย่านะโหม้ บอกให้หยุดไป”

“หอมนั่นแหละหยุด...หยุดห้ามผมเสียที”

แม้เสียงฝ่ายนั้นจะอื้ออึงไม่ชัดเจน เพราะกำลังง่วนอยู่กับร่องอกของ
เธอ แต่หญิงสาวก็จับได้ถึงเจตนาารมณ์แข็งกร้าวที่แฝงอยู่

ที่ว่าหอมหมื่นลี้ยังไม่พร้อมจะเป็นส่วนหนึ่งของสถิติในคำคืนนี้ ยิ่ง
กว่านั้นหญิงสาวยังไม่อยากเข้านอนก่อนจะได้สองกระຈก ลสำรวจความเปียะ
ของหน้าตา เลยกลั่นใจรวบรวมแรงทั้งหมดตีบเข้าที่กลางลำตัวของอีกฝ่าย

เพื่อให้พ้นไปจากตัว แต่คงออกแรงมากไป ร่างสันหัดของชายคนรักเลย
กลิ้งตกลงไปจากเตียงกระแทกพื้นดังแอ๊ก

“อู๋...ทำไมถึงทำกับผมแบบนี้ฮี้หอม” ได้ยินเสียงบ่นพร้อมสูดปาก
ครางลั่น

หอมหมีนึ้ละลิ้ตะลานรีบดึงผ้าห่มขึ้นคลุมตัวก่อนเอี้ยวตัวไปเปิด
สวิตช์ไฟหัวเตียงทุกดวงให้สว่างโร่ แล้วชะโงกลงไปมองคนที่นอนงอ-
งอขิงอยู่บนพื้นด้วยสายตาเห็นใจระคนสะใจ บอกอีกฝ่ายเสียงเจือกระแ
แห่งชัยชนะ

“ก็หอมบอกไทม์แล้วไง ว่าหอมยังไม่พร้อม”

“แต่เราคบกันมาตั้งกี่ปีแล้ว...” คนพูดสำรวจเนื้อตัวบ๊อย ก่อนเงยหน้า
ขึ้นมองเธอด้วยสายตาไม่พอใจ แต่เขายังพูดไม่ทันจบประโยคก็เบิกตากว้าง
และอ้าปากค้างส่งเสียงร้องโหยหวนออกมาเสียก่อนว่า “ผี...ผีหลอก”

คราวนี้คนที่เป็ฝ่ายตกใจกลับเป็นหอมหมีนึ้เสียเอง

“ผี ผีที่ไหน”

เธอผวาสุดตัว และเกือบโผล่เข้ากระโดดกอดคนที่นั่งอยู่บนพื้นเสีย
แล้ว แต่ฝ่ายนั้นไม่รู้เอาเรี่ยวแรงมาจากไหน เขาลุกขึ้นว่องไว และสวม
ตีนหมาโกยอ้าวออกไปจากห้องท่ามกลางสายตาตื่นตะลึงของหญิงสาว

“เดี๋ยวลี ไทม์ รอหอมด้วย”

หอมหมีนึ้ร้องบอกด้วยความตกใจ ได้ยินเสียงสตาร์ตรถกระหึ่ม
ดังขึ้นในอีกไม่กี่วินาทีถัดมา เลยฉวยผ้าห่มสีขาวสะอาดขึ้นพันรอบตัว
ไม่มีแก๊ใจจะควานหาเสื้อผ้าที่ถูกถอดออกมาสวม เพราะต้องรีบเผ่นพรวด
ตามไปที่ประตูห้องและทันเห็นแค่ไฟหน้ารถสว่างโร่ตอนชายคนรักเข้าเกียร์
ถอยหลังออกไปอย่างรวดเร็วจนเด็กเฝ้าหน้าห้องที่ทำหน้าที่รูดม่านเปิดปิด
ร้องอุทานเสียงหลง และร้องเสียงดังกว่าเดิมเมื่อเห็นเธอถลันตามมา

“ผี...ผีหลอก ช่วยด้วย”

แล้วคนพูดก็ทรุดฮวบลงไปนอนกองอยู่กับพื้น ทำให้หญิงสาวใจ

เด่นไม่เป็นลำดับด้วยความกลัวเช่นกัน

“ผี...มีผีจริงหรือ” ถามปากคอเล่น

ไฉนเสียงนาฬิกาที่โชนดังแห่งดังกังวานบอกเวลาเที่ยงคืน เธอ
ชำเลื่องมองไปทางซ้ายที่ชาวที่อย่างหวาดระแวง แล้วหอมหมื่นลี้ก็แทบ
ยืนทรงตัวไม่อยู่ เมื่อพบว่ากระแวงกลมที่ติดบนกำแพงตรงหน้าสะท้อน
ภาพผู้หญิงในชุดขาวที่รูปร่างบิดเบี้ยวผิดปกติ และมีเรือนผมดัด
หยิกยาวสีน้ำตาลคาราเมลแผ่สยายกระจายเป็นวง ดูคล้ายงูเกลือกอยที่พัน
กันยุ่งเหยิงบนหัวนางเมดูซา ใบหน้าฝ่ายนั้นเป็นสีขาวซีดจนน่ากลัว เพราะ
ไม่มีทั้งสีแก้มและริมฝีปากกระรือเหมือนคนทั่วไป ซ้ำคิ้วยังแทบไม่ปรากฏ
และที่น่ากลัวที่สุดเห็นจะได้ตาทั้งสองข้าง เป็นวงสีดำคล้ายอย่างน่าสยด-
สยอง และมีแพขนตาพลัดหลุดลงมาคาอยู่บนโหนกแก้มขณะที่อีกข้าง
ห้อยแรงจากขอบตาจะหลุดมึหลุดแหล่

ดูแล้วเหมือนผีมีมมีสายเลือดจูดจอนผสมเมดูซาตาถลน น่ากลัว
ที่สุด!

หอมหมื่นลี้เลยเป็นฝ่ายกรี๊ดร้องเสียงหลงออกมาบ้าง เธอวิ่งเตลิด
ตามรถของชายคนรักไปเพราะอารามตกใจ

“กรี๊ด ผีหลอก ไหม้ รอหอมด้วย...”

แต่ยิ่งวิ่ง รถชายคนรักก็ยิ่งแล่นไกลห่างออกไปทุกที จนเหลือแค่
จุดสีแดงสองจุดของไฟท้ายในความมืดมิดของถนนสายเปลี่ยว แล้วตอนนั้น
เองที่หอมหมื่นลี้ก็ขึ้นมาได้ว่า ‘ผี’ ที่เห็นเมื่อครู่ คือ ‘เงา’ ของเธอเอง

เพราะเครื่องสำอางที่โหมประโคมแต่งมาที่บ้าน ถูกลบเลือนและ
กลืนลงท้องฝ่ายนั้นไปเรียบร้อยแล้วด้วยฤทธิ์จูบ ใบหน้าเลยซีดขาวปราศจาก
สีสัน ส่วนที่ได้ตาดำปี่เป็นผีตาโเบแบบนี้ก็คงเพราะฤทธิ์จูบที่เปียกโชก
ของฝ่ายนั้น ขณะที่เรือนผมยาวก็ยุ่งเหยิง ซ้ำฟูด้วยฤทธิ์เจล พอทั้งหมดนี้
ผสมเข้ากับผ้าปูเตียงขาวจี๊วะที่ห่อพันรอบตัว เธอก็กลายเป็นปีศาจสาวไป
ในพริบตา

หอมหมื่นลี้หยุดวิ่งที่กลางถนนนั่นเอง แล้วกรีดร้องดังที่สุดในชีวิต เพราะถึงจะรู้ว่าใบหน้าตัวเองนั้นซีดเซียวปราศจากสีสันเพียงไรเวลาไม่ได้แต่งหน้า แต่ไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะทำให้ชายคนรักวิ่งหนีจนฝุ่นตลบ ซ้ำยังทำให้เด็กเฝ้ารถของโรงแรมเป็นลมล้มพับไปต่อหน้าต่อตาเช่นนี้

“กรี๊ด!”

หญิงสาวไม่รู้ว่าเป็นเพราะเสียงที่เปล่งออกมา หรือเพราะการที่เธอยืนอยู่กลางถนนกันแน่ ทำให้รถที่แล่นตามหลังมาถึงกับหยุดก็อยู่อย่างนั้น

วินาทีนั้นหอมหมื่นลี้ไม่กลัวตายเสียแล้ว ซ้ำความอายยังมีมากกว่า เธอรีบตะปบผ้าปูเตียงที่ใช้พันเนื้อพันตัวขึ้นมาปิดหน้า ไม่สนใจว่าจะเปิดช่วงขาไว้เปลือยโล่งหรือไม่

เวลานี้ยอมให้คนเห็นปิกินีรูปหัวใจที่สวมอยู่ ดีกว่าให้เห็นหน้าผีจวนอนตาบของเธอ

หลังจากแอบมองจนแน่ใจแล้วว่ารถคันนั้นมีป้ายสีขาวเขียนคำว่า TAXI ไว้บนหลังคา หญิงสาวก็พบว่าในความโชคร้ายนั้นมีโชคติดปอยู่เหมือนกัน อย่างคือนี่เธอตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่กลับไปโรงแรมนั้นอีก และไม่มีเงินติดตัวมาสักบาทเดียว แต่จู่ๆ ก็ได้พบราชมารดาเกยอย่างไม่คาดฝัน หอมหมื่นลี้เลยเดินอาดๆ ตรงไปที่รถ แล้วเปิดประตูหลังขึ้นไปนั่ง ชมความรู้สึกเสียใจที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและบอกอีกฝ่าย

“ไปลาตปลาเค้า”

รถยังจอดนิ่งอยู่อย่างนั้นชั่วนาที่ ทำให้หญิงสาวสั่งซ้ำด้วยเสียงหูตึงหวีดออกไป

“ฟังนะ ฉันไม่ใช่ผี ไม่ได้เป็นมิจนาซีฟ และมีเงินจ่ายค่ารถคุณแทนที่นี้กรี๊ดไปได้แล้ว”

พูดจบก็เกร็งตัวอย่างระวัง ได้แต่หวังว่าอีกฝ่ายจะทำตามที่เราสั่ง ไม่ขวัญหนีตีฟ่อกั้รถแล้ววิ่งหนีไป หรือไม่เชื่อว่าเขาจะเกิดอุทริอยากได้

ผีจูนเป็นเมียเอาตื้อๆ นะ เพราะถ้าเป็นอย่างนั้น เธอคงเป็นฝ่ายใส่เกียร์
สุนัขโยอ้าวเสียเอง มือเลยเลื่อนไปจับที่เปิดประตูรถอัตโนมัติ

ทว่า...เสียงหัวทุ้มแฉ่งออกมา ทำให้หญิงสาวนิ่งซึ้งไปด้วยความ
คาดไม่ถึง

“ผมได้ยินแล้ว แต่แน่ใจว่าคุณไม่ยากไปสถานีตำรวจก่อน”

หอมหมื่นลี้พอนลมหายใจโล่งอก แต่ตอนนั้นหัวใจของเธอยังเต็มไปด้วย
ความโกรธระคนหงุดหงิด และอับอายจนไม่อยากคุยกับใครทั้งสิ้น
เลยกระแทกเสียงไปว่า

“ไม่ ฉันจะไปสถานีตำรวจทำไม”

ไปให้โดนจับหรือ ไม่รู้ว่าเด็กเฝ้ามากรูตรายนั้นหัวใจวายตายคา
โรงแรมไปหรือเปล่า

ส่วนไหม...

ถึงเขาจะโมเมพาเธอเข้าโรงแรม และสมควรได้รับโทษปรับและ
จำคุกในข้อหาทำอนาจาร แต่หอมหมื่นลี้ไม่แน่ใจว่าเธอจะโดนแจ้งความ
กลับด้วยข้อหาพยายามฆ่าหรือเปล่า เพราะดูท่าฝ่ายนั้นจะตกใจกับโฉมหน้า
ของเธอไม่น้อย ถึงขนาดนุ่งแต่กางเกงในตัวเดียวขับรถออกไปแบบนี้

“ฉันอยากกลับบ้าน และอยากให้คุณลืมไปด้วยว่าเคยรับฉันขึ้นรถ”
หญิงสาวเค้นเสียงบอกร่ำ น้ำอุ่นๆ เริ่มเอ่อที่ขอบตาอีกครั้ง คิดว่านี่เป็นทาง
ออกที่ดีที่สุดแล้ว “และฉันก็จะลืมเหมือนกันว่าฉันเคยมาที่นี่ และเคยมีแฟน
ชื่อไหม”

“ทำไม เขาทำอะไรคุณหรือ” เสียงหัวถามอย่างระมัดระวัง

หอมหมื่นลี้เงียบไปอึดใจหนึ่ง ก่อนที่ทานบน้ำตาที่กลั่นไว้จะพัง
ทลายลงมา

“ต้องถามว่าฉันทำอะไรเขาต่างหาก” เธอตอบเสียงสะอึกสะอื้น

“คุณตัวเล็กนิดเดียว จะทำอะไรใครได้”

“ได้สิ”

หญิงสาวตอบเสียงกระดังด้วยความโกรธและน้อยใจ คิดว่าชาตินี้คงไม่ต้องเจอคนตรงหน้าอีกแล้ว เลยกระซอกผ้าปูเตียงที่ปกคลุมใบหน้ากับเรือนผมมิดชิดให้ตกลงมากองอยู่รอบๆ

“แบบนี้ไม่เห็นไหม เพราะหน้าฉันเหมือนผีจูออนแบบนี้ ผู้ชายเลยพากันเปิดแน่ไปหมด ไม่เว้นแม้แต่แฟนที่คบกันมาตั้งสามปี”

“เดี๋ยว...ผีอะไรนะ”

“ผีจูออน หน้าผีญี่ปุ่นไง คุณไม่เคยดูหรือ” เธอตอบพร้อมร้องไห้เป็นเผ่าเต่า และสบถสาบานลั่น “คอยดูนะ ต่อไปนี้จนตาย ฉันจะไม่มีวันมีแฟนอีกแล้ว จะได้ไม่มีผู้ชายคนไหนต้องมาทนเห็นหน้าผีจูออนของฉันฮือๆๆ”

แล้วจากนั้นเธอก็พบว่ารถที่นั่งอยู่เบนเข้าจอดที่ข้างทาง

หมอนั่นคงตกใจจนมือไม่อ่อนปวกเปียกขับรถต่อไม่ไหวแน่ๆ... หญิงสาวคิด แต่กลับพบว่าตนเองเข้าใจผิด เพราะหลังจากนั้นผ้าขนหนูผืนเล็กสำหรับเช็ดหน้าก็ถูกยื่นมาให้เกือบชิด

“ถ้าคุณอยากร้องไห้และปิดหน้าปิดตาไม่ให้ใครเห็น ก็ใช้ผ้าผืนนี้ซับหน้าตาและปิดหน้าตาก็แล้วกัน ส่วนผ้าปูเตียงนั้น จัดให้ดีๆ หน่อย เพื่อข้างหน้ามีด่านตรวจ ผมจะได้ไม่โดนตำรวจเรียกข้อหาทำมิดีมิร้ายผู้โดยสาร”

หอมหมื่นลี้ถึงกับนั่งอึ้งด้วยความคาดไม่ถึง เมื่อได้ยินเช่นนั้น

และเมื่อเธอมองลอดรอยแยกระหว่างนิ้วที่ยกขึ้นปิดหน้าออกไปก็เห็นใบหนารกจัดด้วยหมวดเคราของชายคนขับรถจนดูเหมือนโจร หรือคนขับรถบรรทุกมากกว่าคนขับแท็กซี่ จะผิดไปก็แต่ดวงตาเรียวสีน้ำตาลอ่อนคู่หนึ่งที่สวยเกินชายและเต็มไปด้วยแววปรานีระคนเห็นใจ ทำให้หอมหมื่นลี้เริ่มมั่นใจในโฉมหน้าผีจูออนของตนเองเป็นครั้งแรก จนถึงกับเอ่ยปากออกไป

“คุณ...คุณไม่กลัวฉันหรือ”

“ตอนแรกก็ตกใจนิดหน่อยที่เห็นคุณยืนร้องกรี๊ดอยู่กลางถนนนั้น คิดว่าถ้าไม่ใช่ผี ก็คงเป็นคนบ้า”

คำยอมรับนั้นทำให้เธอค่อนข้างับ

“แล้วคุณจอตทำไม”

“ก็อยากดูให้ชัดๆ ว่าคุณเป็นอะไรกันแน่ แล้วพอคุณวิ่งพรวดมา เปิดประตูรถขึ้นมา ผมเลยมั่นใจว่าไม่ใช่ผีแน่ๆ เพราะไม่งั้นคุณคงเลือก ทะลุประตูเข้ามาแล้วละ”

“แต่ฉันอาจเป็นคนบ้า”

“ผมเคยเจอคนบ้ามามาก โดยมากมักพูดไม่รู้เรื่อง แต่คุณยังพูด รู้เรื่องดีอยู่” เขาตอบเสียงนุ่ม เต็มไปด้วยเหตุผลจนน่าอัศจรรย์

นั่นคือครั้งแรกที่หอมหมื่นลี้ได้เจอกับปี คนขับแท็กซี่หนุ่มที่กลาย มาเป็นคนขับรถประจำตัวให้เธอในอีกสามปีต่อมา

“เป็นอะไรไปคุณ ทำไมเจ็บไปล่ะ”

มือเรียวของฝ่ายนั้นโบกไปมาตรงหน้า คล้ายจะเรียกความคิดที่ ล่องลอยไปไกลให้กลับคืนมา หอมหมื่นลี้กะพริบตาปริบๆ อยู่สองสาม ครั้ง ก่อนเบนหน้าหนี

“ก็แค่คิดอะไรเรื่อยเปื่อย”

“แล้วคุณจะบอกผมได้หรือยัง ว่าทำไมจู่ๆ ถึงนี่จะมีแฟนขึ้นมา”

“คนจะมีแฟนต้องมีเหตุผลด้วยหรือ”

“ถ้าคนปกติคงไม่”

“อ้าว” หอมหมื่นลี้ตาลุก กระแทกแก้วนํ้ากึก “แบบนี้ก็สวยสิ จู่ๆ มาด่าว่าฉันบ้าได้ไง”

“เปล่าๆ ผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น แต่ถ้าคุณมีแบบปกติมันก็ โอเคเข้าใจไหม แต่นี่เหมือนคุณรีบร้อนอยากเสียเหลือเกิน แล้วผมก็ไม่คิดว่าผู้หญิงที่อายุแค่นี้สิบกกว่าๆ อย่างคุณต้องพึ่งเว็บหาคู่ด้วย”

“ขอบอกว่าผู้หญิงเราไม่ว่าวัยไหนต่อวัยไหน ก็พึ่งเว็บหาคู่กันได้ทั้งนั้นละ เพราะไม่งั้นพวกฉันจะมีลูกค้ากลุ่มปรีนเซสหรือ”

หญิงสาวเถียงออกไป ทั้งๆ ที่ข้อสันนิษฐานของอีกฝ่ายใกล้เคียงความจริงอย่างน่าอัศจรรย์ เพราะจากสถิติบอกว่าผู้หญิงในวัยยี่สิบ-สามสิบ หรือที่จัดว่าอยู่ในกลุ่มปรีนเซสของบริษัทเรานั้น มีน้อยจนน่าใจหาย และถือเป็นขุมทองของบริษัท เนื่องจากเป็นที่หมายปองของชายหนุ่มในวัยสามสิบขึ้นไป ซึ่งผู้ชายพวกนี้ก็มีปริมาณมากจนน่าตกใจเช่นกัน

“แต่คุณไม่ใช่เจ้าหญิงพวกนั้น บอกผมมาตรงๆ ดิกว่าว่าคุณกำลังทำอะไรกันแน่ เพราะเดือนที่แล้วคุณก็สั่งให้ผมพาตระเวนเที่ยวผับแถวทองหล่อเกือบทุกศุกร์”

คำถามนั้นทำให้คนถูกถามก้มหน้าหน่อยๆ อย่างหนักใจระคนขายหน้า

เมื่อเดือนที่แล้วหอมหมื่นลี้ตัดสินใจซื้อคอลัมน์ว่าด้วย ๑๐ ขั้นตอนสรรหาคนรู้ใจด้วยการออกซิลเอดส์ ฉายเดี่ยวเที่ยวกลางคืน แต่พอมีหนุ่มแปลกหน้าเข้ามาคุยด้วย หญิงสาวก็เกิด ‘ป๊อด’ กะทันหัน เลยตะลึงตะลันโทร. เรียกบีให้มารับกลับบ้านตอนเที่ยงคืนทุกครั้ง จนโดนคนขับรถหนุ่มยื่นคำท้าเกมบังคับว่าถ้าเธอยังขยันเรียกใช้บริการตอนกลางดึกแบบนี้อีก เขาจะเลิกรับส่งเธอตลอดกาล

หอมหมื่นลี้เลยหยุดตระเวนราตรี แต่ไม่กล้าบอกอีกฝ่ายว่าสาเหตุการณเมื่อวันวาเลนไทน์ปีนั้นยังฝังอยู่ในความทรงจำไม่เลือนหาย เธอกลัวว่าเมกอัปที่บรรจงแต่งแต้มเอาไว้จะหลุดลอกออกไปจนหมดสิ้น และเผยโฉมหน้าที่แท้จริงให้หนุ่มคนนั้นได้เห็นจนวังหนีเตลิดตอนนาฬิกาตีครบสิบสองครั้ง

เพราะถ้าชินเดอเรลลากลายเป็นนางก้นครัวตอน ๐ นาฬิกา หอมหมื่นลี้ก็มีสิทธิ์กลายเป็นผีจูออนตอนเที่ยงคืนได้เหมือนกัน!

และถ้าต้องโดนผู้ชายวังหนีไปต่อหน้าต่อตาถึงสองครั้งสองครา

เธอยอมโกนหัวเข้าวัดเลยดีกว่า

“ถ้าคุณไม่เล่า ผมก็คงช่วยอะไรคุณไม่ได้” คราวนี้เสียงหัวเราะเริ่มฉายแววเย็นชามากขึ้น

หญิงสาวเลยถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วเอ่ยเสียงอ่อนเบาออกไป

“ฉันเล่าให้ฟังแล้วคุณห้ามหัวเราะเด็ดขาด เข้าใจไหม”

“ผมเคยหัวเราะเยาะคุณด้วยหรือ”

“ไม่...แต่...ฉันรู้ว่ามันออกจะบ้าไปหน่อย”

“บ้ายังไง”

“ก็...ฉันอยากมีแฟนเพราะ...” นิ้วเรียวยาวจับตะเกียบในมือหมุนไปมาอย่างอึดอัดระคนอับอาย ขณะที่คนตรงข้ามยกแก้วน้ำขึ้นจิบเจี๊ยบๆ แต่จับตามองเธอเน่วแน่ “เพราะ...ฉันอยากได้โบนัสคืน”

หญิงสาวกลั่นใจพูดต่ออย่างตะกุกตะกัก ได้ยินเสียงล่ำลั่นน้ำแวมมาเข้าหู ฝ่ายนั้นวางแก้วน้ำในมือแรง แล้วชะโงกหน้าเข้ามาถามเธอคล้ายไม่เชื่อหูตัวเอง

“พูดใหม่อีกทีสิ”

“ฉันอยากมีแฟนเพราะอยากได้โบนัสคืน ได้ยินไหม” คราวนี้หญิงสาวพูดเร็วปรือจนคนตรงหน้าอ้าปากค้าง

เขามองเธออย่างไม่เชื่อสายตาอยู่เกือบนาที ก่อนคันเสียง

“นี่คุณไม่ได้ล้อเล่นใช่ไหม”

“ฉันก็อยากล้อเล่นอยู่เหมือนกัน ถ้าไม่มีสัญญาของเจี๊ยคำค้ออยู่แบบนี้”

แล้วเรื่องพนันขันต่อในคืนวาเลนไทน์ก็พรุ้งปรูออกมาจากปากหญิงสาวไม่ขาดสาย เธอเล่าทุกอย่างให้อีกฝ่ายฟังอย่างไม่ปิดบัง เพราะไม่รู้จักโกหกคนที่เคยเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของผีจูออนไปทำไม และยังนึกต่อไปอีกว่าบางทีเธออาจจะได้ผู้ช่วยชั้นยอดก็เป็นได้

ครอบครัวของเธอนับได้ว่าเป็นครอบครัวที่ขาดแคลนผู้ชาย ด้วย

ญาติข้างพ่อกับแม่ก็มีแต่ผู้หญิงเสียทั้งหมด น้องชายคนเดียวที่มีก็ทำท่าว่า
จะเป็นสาวกว่าพี่สาวไปเสียแล้ว มิหนำซ้ำพอมาทำงาน เพื่อนพนักงาน
ก็พร้อมใจกันเป็นผู้หญิงทั้งหมด

เรียกได้ว่านอกจากโหมที่เป็นแฟนคนแรกกับลูกจ้างในโรงทำลูกชิ้น
ของบิดาแล้ว หญิงสาวก็แทบจะไม่รู้จักผู้ชายคนไหนอีกเลย

จะวันไวก้แต่ก็มีเท่านั้น

แค่นึกถึงชื่อเจ้านายสุดโหดยิ่งกว่าฮิตเลอร์ หญิงสาวก็ขนลุกเกรียว
และคอย่นด้วยความขนพองสยองเกล้าเสียแล้ว เธอเลยกะพริบตาปริบๆ
ใส่คนขับรถหนุ่ม พร้อมบอกเขาเสียงอ่อนกว่าปกติว่า

“ในเมื่อคุณก็รู้เรื่องทั้งหมดแล้วแบบนี้ ก็ช่วยฉันหน่อยได้ไหม”

คนถูกขอให้ช่วยนิ่งอึ้งไปเกือบนาทีเต็ม ก่อนหลุดปากออกมาเสียง
กระแฉะ

“ช่วยยังไง”

“ฉันก็ยังไม่รู้เหมือนกัน แต่เข่าว่ากันว่า ฝึดย่อมเห็นผี คุณเป็นผู้ชาย
ก็น่าจะรู้จักผู้ชายด้วยกันดีกว่าฉัน เพราะอย่างเมื่อถ้าไม่ได้คุณ ฉันก็คง
เป็นอาหารหมูไปแล้ว และฉันก็ไม่อยากเป็นเหยื่อตาฮิตเลอร์ด้วย ขนาด
เป็นลูกน้อง เขายังโหดขนาดนี้ เป็นแฟนกันจะโหดขนาดไหน เกิดฉัน
เข้าห้องนํ้านานไปนิด แต่งหน้านานไปหน่อย เขาได้ส่งฉันเข้าห้องอบแก๊ส
แน่ๆ”

เธอสรุป ก่อนมองอีกฝ่ายอย่างอ้อนวอน แล้วทอดเสียงหวาน

“นะป๊ะ...ช่วยฉันที”

‘ผมไม่ใช่คนฉลาด แต่ผมก็รู้ว่ารักคืออะไร’

Forrest Gump

ปีมงคลไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมถึงใจอ่อนไปรับคำหอมหมิ่นลี้ได้

ชายหนุ่มโทษว่าเป็นเพราะเวลาที่เห็นฝ่ายนั้นกระพือขนตาวาวๆ เหมือนปีกผีเสื้อโบ่ หัวใจเลยอ่อนลงยวบยาบโดยไม่รู้ตัว และเท่าที่เขารู้จักเธอมาก็รู้ว่าหญิงสาวเป็นพวกเก่งแต่ปาก ฉลาดแต่เรื่องแต่งหน้า เธอแทบจะเอาตัวรอดในสังคมเมืองที่เต็มไปด้วยพวกกะล่อนปลิ้นปล้อนไม่ได้เลย ที่ปลอดภัยมาถึงทุกวันนี้ น่าจะเป็นเพราะโชคช่วยโดยแท้

เหมือนๆ กับที่โชคช่วยให้เขา与她ได้พบกันอีกครั้งเมื่อสามเดือนก่อน หลังจากไม่ได้เจอกันมาเกือบสามปี หญิงสาวจำเขาได้ในนาทีแรก เช่นเดียวกับที่เขาจดจำเธอได้ในพริบตา แล้วเรื่องในคำคิณนั้นก็ย้อนกลับมาในความทรงจำอีกครั้ง

เรื่องที่ติดในใจมานานถึงสามปี พร้อมกับคำถามที่คาใจว่าหญิงสาวรักษาคำมั่นซึ่งลั่นออกจากปากในคิณนั้นได้หรือไม่ นี่ยังไม่รวมถึงใบหน้าขาวจิ้มลิ้มที่ตามหลอกหลอนทุกแห่งหนที่ไปเยือนอีก

นึกแล้วก็อดยืมขำไม่ได้ เพราะจำได้ดีว่าอีกฝ่ายเคยคร่ำครวญว่า

ตัวเองหน้าเหมือนผีจูออน

เขากลับเห็นว่าเธอเหมือนตุ๊กตากระเบื้องเคลือบมากกว่า ทั้งผิวขาวเหมือนหิมะ ดวงตาเรียวเหมือนนางหงส์ คิ้วเรียวโค้งเหมือนคันศร ขณะที่ริมฝีปากจิ้มลิ้มสีระเรื่อทำให้ดวงหน้าเรียวดูพริ้มเพรา หรือถ้าจะมองให้น่ารัก เธอก็มีส่วนคล้ายสาวน้อยปุกก้าตาขีดเดียวอาหมวยจากแดนกิมจิอยู่ไม่น้อย ดูยังไงก็ไม่เหมือนผีจูออนหน้าขาวอกเห็นแต่ดวงตาดำใหญ่ในหนังผีญี่ปุ่นสักนิด

เพราะแบบนี้เขาถึงได้ยอมตกปากรับคำชวนของหญิงสาว และกลายมาเป็นคนขับรถรับส่งฝ่ายนั้นจนย่างเข้าเดือนที่สามนี้

จากคนขับรถกลับกลายมาเป็นกุนซือปรึกษาปัญหาใจได้อย่างไรก็ไม่รู้ แล้วเขาจะช่วยเธอได้หรือ ในเมื่อปัญหาของตัวเองยังแก้ไม่ได้เลย และยังช่วยก็ยิ่งพบกับความยุ่งยากขึ้นไปทุกที อย่างเมื่อครู่ก็เกือบไปแล้ว ดีที่เขาจำหน้านักข่าวสายบันเทิงคนนั้นได้ เลยคว้าตัวเธอหลบเลนส์หน้ากล้องที่เล็งมาได้ทันช่วงที่ ไม่อย่างนั้นทุกอย่างคงจบลงแค่นี้ เพราะหอมหมื่นลี้คงไม่ไว้ใจคนหลอกลวง และต้องจบทั้งๆ ที่ยังมีหลายอย่างค้างคาในใจ

แล้วปื้มงคลก็ผ่อนลมหายใจยาวอย่างหนักใจ ขณะเลื่อนปลายลูกศรไปบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ตรงหน้าแล้วหยุดที่ไฟล์ในสกุล mov จากนั้นจึงเลือกเปิดไฟล์หนึ่งขึ้นมาดู

ภาพหอมหมื่นลี้กระซกผ้าปูเตียงออกจากคิระชะปราภฏขึ้นตรงหน้าเขากครั้ง...ภาพที่เจ้าตัวไม่เคยรู้ว่าถูกแอบถ่ายเอาไว้เมื่อวันวาเลนไทน์สามปีก่อน

เทศกาลวันหยุดยาวของเดือนที่ร้อนที่สุดของเมืองไทยที่ใครๆ ได้ไปพักร้อนกันอย่างมีความสุขคือเทศกาลอบไอน้ำ เอ๊ย ทำลูกชิ้นแห่งชาติสำหรับหอมหมื่นลี้ เพราะวันทั้งวัน เธอต้องใช้เวลาเกือบทั้งหมดไปกับ

การเฝ้าبيبลูกขึ้นหมูลงน้ำอุ่นจัดตามสูตรเฉพาะของตระกูลที่อากกับ
อาป้าร่วมกันพัฒนาว่าห้าสิบปี ทำให้ลูกขึ้นเต็กซึ่งของอากยังยืนยงอยู่
ในวงการก่ายเตี้ยจนถึงทุกวันนี้

ระหว่างبيبเนื้อหมูสันนอกอายุสิบเอ็ดเดือนครึ่งที่คัดมาจากฟาร์ม
และตีจนเหนียวหนึบลงน้ำอุ่นที่อุณหภูมิ ๗๒ องศาเซลเซียสพอดีเ็นะไม่ให้
ขาดไม่ให้เกิน บิดาของเธอที่จับตาดูอยู่ก็เริ่มเอ่ยปากกะยั้นกะยอยอย่าง
เช่นเคย

“กลับมาบ้านงวดนี้ หนูดูซิดๆ เชียวๆ ไปนา งานที่ทำหนักเกินไป
ใช้ไหม ป้าว่าหนูลาออกแล้วมาช่วยป้าทำลูกขึ้นดีกว่านะ”

“นั่นสิ ป้าบอกม่ว่าจะจ้างหนูแพงกว่าที่บริษัทจ้างตั้งสองเท่าเชียว
นะ สนใจไหม” มารดาที่นั่งช่วยبيبลูกขึ้นอยู่ด้วยรีบหันมาถามอย่างมีหวัง

เพราะเธอเป็นลูกคนโต น้องชายคนเดียวที่มีและควรเป็นผู้สืบสกุล
นั้น ทำท่าจะเปลี่ยนไปมุ่งกระปรังทันที่ที่เข้ามหาวิทยาลัย และอาจ
ส่งตัวเองเข้าประกวดมิสทิฟฟานีในอนาคต

ดังนั้นเงื่อนไขของบิดาที่จะให้เธอกลายเป็นเจ้ใหญ่คุมโรงงานผลิต
ลูกขึ้นหมูที่มีชื่อเสียงที่สุดแห่งหนึ่งของเมืองไทยก็ดูน่าสนใจไม่น้อย
มีหน้าซ้ำจำนวนเงินที่มากกว่าเงินเดือนที่ภีมให้ถึงสองเท่าก็เป็นเครื่อง
ดึงดูดอย่างดี

แต่ถ้าเธอต้องมาคอยคุมการผลิตลูกขึ้นหมูตามที่บิดาสั่ง ก็คงมี
สารรูป ‘ซิด-เชียว’ แบบนี้ทุกวัน เพราะโดนจับบอไอน้ำอยู่ตลอดเวลา จน
หน้าตาขึ้นด้วยหยาดละอองน้ำ แสบहारอยแสบไม่เจอ ส่วนเมกอัปอย่างอื่น
ไม่ต้องพูดถึง แต่งไปก็ละลายหายไปกับไอน้ำหมด เปลืองเปล่าๆ แล้ว
จากนั้นเธอก็จะมีชีวิตอยู่กับการبيبๆ และبيب

หอมหมื่นลี้ยังไม่อยากเป็นมีอวางอันดับหนึ่งเรื่องการبيبลูกขึ้น
ของเมืองไทย และพอคิดว่าจะต้องทนอยู่ในสภาพผิวจูออนตลอดกาล
จนแขนก็พริ้วใจกันลูกพริ้วขึ้นมาทันที จึงปฏิเสธเร็วปรือ

“หอมก็อยากมาช่วยบ้านะ แต่หอมยังสนุกกับงานอยู่เลย”

“ไหนหนูปอกว่าเจ้านายโหดไง” พ่อของเธอท้วง คงเพราะได้ยินลูกสาวโอตครวญเรื่องความโหดของก็มีอยู่บ่อยๆ

“ก็โหด แต่หอมทนได้ เพราะบอสจ่ายดี ถ้าทำงานถูกใจ”

“จ่ายดี! แต่ทำไมไม่เคยเห็นเงินหนูสักบาท มีแต่ต้องควักกระเป๋าเพิ่มให้เป็นมัน” มารดาบ่นอوب ทำให้หญิงสาวได้แต่ยิ้มแหย

คอนโดฯ ที่อยู่ในกรุงเทพฯ นั้นบิดามารดาก็เป็นคนออกเงินซื้อให้ เมื่อรู้ว่าเธอตั้งใจจะเข้าไปทำงานที่คิวบิตซ์ตามคำชวนของแพรวพราว เพื่อนสนิท หลังจากທີ່จบมหาวิทยาลัยแล้วเดินวิจัยฝุ่น เอ็ม จริงๆ ต้องบอกว่าวิจัยการบีบลูกขึ้นหมอยู่ร่วมปี

รายได้ทั้งหมดของหอมหมื่นสี่จึ่งหมดไปกับค่ากิน ค่าเดินทาง และค่าแต่งตัวเท่านั้น

“นั่นสิ โบนิ่ง โบนี่อะไรก็ไม่เคยได้ ไหนหนูปอกป้าว่าปีนี้หนูจะได้โบนัสตั้งหกเดือนง”

ผู้เป็นบิดาทวงบ้าง ทำให้บุตรสาวถึงกับมือไม้เย็นเฉียบ และคิดว่าหน้าคงซีดเผือดเป็นผีจออนสองตัวโดนสปอตไลต์ส่อง แต่ดีที่ผิวขาวจัดอยู่แล้วเลยไม่ผิดสังเกตเท่าไร

ก็จะบอกได้ยังไงว่าโดนอายัดเงินทั้งก้อนเอาไว้จนกว่าจะหาแฟนได้ และถ้าให้พ่อกับแม่รู้เรื่องนี้เมื่อไหร่ คงเป็นคราวหายหน้าของชีวิตสาวเธอเมื่อนั้น เพราะทั้งคู่จ้องจะพาเธอไปกินเลี้ยงโต๊ะแชร์ดูตัวกับลูกชายเพื่อนสนิทมาหลายครั้งแล้ว

จริงอยู่ว่าการทำแบบนี้คงจะทำให้เธอได้รับโบนัสคืนเร็วทันใจ แต่พอคิดถึงใบหน้าซาลาเปาชาวผ่องที่เปะคิ้วหนาเหมือนตัวบึ้งแบบชินจัง หรือหน้ารูปสี่เหลี่ยมเป็นเต้าหู้ยี้ยังไม่ได้ยี้ ซ้ำยังมีดวงตามืดกวยจี๊แบบเดียวกับเธอเปะอยู่ หอมหมื่นสี่ก็ทำใจไม่ได้

หญิงสาวอยากได้โบนัสคืนก็จริง แต่ก็ยังอยากเจริญหูเจริญตาด้วย

มีหน้าซำยังไม่รู้ว่าจะแต่งงานให้เข้ากับซาลาเปาหรือเต้าหู้ย้อย่างไร
 ที่แย่ที่สุดก็คือ...ขึ้นคางหนึ่งในสองนั้นไปเปิดตัว เพื่อนล้อแยะเลย!
 เธอจึงหาทางออกเสียงอ้อมแอ้มไปว่า
 “หอมเอาไปฝากเบงกีกินดอกแล้วละป้า”
 เงินก้อนนั้นอยู่ในชื่อเธอกับเพื่อนอีกเจ็ดคนก็จริง แต่เรียกว่าฝาก
 เหมือนกัน

“ค่อยยังชั่วหน่อย ป้านี้กว่าหนูเอาไปซื้อเครื่องสำอางกับเสื้อผ้าหมด
 เสียอีก”

“เปล่านะ หอมจะเก็บรวบรวมเอาไว้ พาม้ากับป้าไปสะกดรอยตาม
 หนึ่งเรื่อง ยวน มั่น ฮา ไง”

หญิงสาวรีบประจบเอาใจ เพราะรู้ว่าผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองเป็น
 นักดูภาพยนตร์ และชอบภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่แพ้หรรษาเลย

“จริงหรือ ม้ากับป้าเพิ่งดู ยวน มั่น ฮา ครบสิบรอบไปเมื่อวานนี้เอง
 ถ้าได้ไปจริงก็ดีสิ เราจะได้ลองกินหมี่ดำ หรือจางังมยอนของเกาหลิ
 ดูบ้าง ม้าอยากรู้ว่ามันจะอร่อยกว่าราดหน้า ผัดซีอิ๊วหน้าองค์พระสัก
 เท่าไหร่กันเชียว” มารดาบอกเสียงตื้นตัน

“ใช่ๆ ป้าก็อยากจะไปอยู่เหมือนกัน อยากรู้ว่าคนเกาหลิเขากินลูกชิ้น
 กันบ้างหรือเปล่า เห็นอะไรๆ ก็กิมจิๆ เผื่ออย่างป้าจะได้ส่งลูกชิ้นเต๋กซัง
 ของเราไปขายที่เกาหลิเสียเลย”

จากนั้นทั้งพ่อกับแม่ก็คุยกันเจื้อยแจ้วเรื่องเดินสายส่งออกลูกชิ้น
 หมูตราเต๋กซังที่มีโลโก้เป็นหมูยืมแฉ่งเห็นพันทอประกายรูปดาวนิจจา
 หอมหมื่นลี้ลอบปาดเหงื่ออย่างโล่งใจ ที่เอาตัวรอดจากการถูกล้างให้ลาออก
 จากงานมานั่งจับเจ้าบีบลูกชิ้นหมูวันละเกือบสามพันลูกไปอย่างเฉียดฉิว

หลังจากอดทนบีบลูกชิ้นลิรรวมแล้วได้ครบหนึ่งหมื่นลูก ก็หมด
 ช่วงวันหยุดยาวพอดี ปุกก่าจึงไม่รีรอที่จะโทรศัพท์เรียกใช้บริการคนขับรถ

ประจำตัวอีกครั้ง คราวนี้เธอให้เขามารับที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิแต่เช้า เพื่อจะได้ขึ้นลูกชิ้นหนึ่งใหม่ๆ ไปให้เพื่อนๆ ที่ออฟฟิศกินกับน้ำจิ้มรสเด็ด ซึ่งมารดาทำเตรียมไว้ให้ตั้งแต่เมื่อวานเย็น

หญิงสาวแบ่งลูกชิ้นหมูหนึ่งพร้อมน้ำจิ้มให้ฝ่ายนั้นไปร้อยลูก พร้อมคำโดยสาร ตอนชายหนุ่มชะลอรถจอดริมถนนสีลม และบอกเขาเสียใจ

“อ๊ะ ลูกชิ้นที่คุณพูดถึงวันนั้นไง เดี่ยวแคะกินเลยนะ โอกาสเดียวในรอบปีที่จะได้กินลูกชิ้นที่ทั้งอร่อยทั้งกลมดิก เกลี้ยงเกลขนาดนี้”

“ฝีมือคุณทั้งหมดนี้หรือ” เสียงเขาฟังเล็กน้อย ตอนเอื้อมมือมาหยิบถุงลูกชิ้นไปมอง คงทึ่งกับสีชาวจี๊วะของลูกชิ้นลูกกลมอวบอ้วน เต่งเต่ง และปราศจากแป้งละลิ

หอมหมื่นลี้ทำนายในใจ และบอกอย่างภูมิใจ

“ใช่ แต่นั่นแค่หนึ่งในร้อยของที่ฉันช่วยพ่อกับแม่ทำเท่านั้น” ถึงจะเหม็นเบือลูกชิ้นหมูแค่ไหน แต่ก็อดโฆษณาอวดสรรพคุณกิจการของครอบครัวไม่ได้ “ที่จัดมาให้มีทั้งหมูล้วนกับเอ็นหมู ถ้าคุณกินไม่หมดก็เก็บใส่ตู้เย็นไว้ เวลาจะกินใหม่ก็ให้เอาออกมาหนึ่ง ทอดหรือต้มกินกับมาม่วงก็ได้ แต่ถ้าจะให้ดี จิ้มกินกับน้ำจิ้มฝีมือหม้าม้าของฉันแซบที่สุดในสามโลก กินแล้วก็อย่าลืมที่คุณสัญญาว่าจะหาทางช่วยฉันด้วยนะ”

กำซัฟฝ่ายนั้นจบแล้วก็รีบก้าวลงจากรถ ไม่ทันได้ยีนว่าชายหนุ่มพูดว่าอะไร เพราะนอกจากจะเอาลูกชิ้นหมูไปให้เพื่อนๆ กินแทนอาหารเช้าแล้ว ยังตั้งใจจะรีบส่งอีเมลไปหาพ่อด่วนแล้วก็ลบข้อมูลของนายหมูตอนออกจากฐานข้อมูลลูกค้าเป็นทางการ

แต่หญิงสาวทำตามที่ตั้งใจไว้ได้แค่อย่างเดียวนั่น นั่นคือแคะถุงลูกชิ้น เธอเพิ่งเทน้ำจิ้มใส่ถ้วยให้เพื่อนๆ จิ้มใส่ปากคนละคำสองคำ วราลีก็เดินเข้ามาในห้องครัวเล็กๆ ของออฟฟิศด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“เลิกกินก่อนทุกคน ตาฮิตเลอร์สั่งให้ไปประชุมด่วน”

“ว่า มั้มเพิ่งกินได้คำเดียวเอง”

สาวน้อยร่างเล็ก ผมหยิกเป็นลอนน้อยๆ ในสไตล์เกาหลีย่อยปาก ประท้วงเสียงอู้อี้ เห็นชัดว่าในปากกำลังเคี้ยวลูกชิ้นอยู่ลูกหนึ่ง และที่ กระพุ้งแก้มทั้งสองข้างก็โป่งราวปลาทอง ด้วยตุ่นลูกชิ้นเอาไว้ถึงสองลูก

“คำเดียวของมิมิ แต่เท่ากับสามคำของเพื่อนๆ เลยรู้ไหมฮิ”

นั่นหิสา เพื่อนซี้ฝ่ายนั้นบอกเสียงกลั้วหัวเราะระคนหมั่นไส้ทำให้ มิลินยอมวางไม้จิ้มลูกชิ้นแต่ไม่วยพูดอุบอิบ

“ก็เห็นหอมเคยบอกว่าที่อิมิคับชีขนาดนี้ เพราะกินลูกชิ้นทุกวัน ตั้งแต่เล็กจนโต มิมิก็เลยอยากกินให้อิมิขึ้นบ้างนะลิ”

“แต่กินทีละสามลูกเนี่ย ระวังจะคับจนปริแตกคับชีนะจ๊ะ”

สาวโง่ประจำบริษัทที่เพิ่งกินลูกชิ้นเข้าไปแค่ลูกเดียวก็ถูกไม้จิ้ม ลูกชิ้นจิ้มเข้าที่ริมฝีปากเสียแล้วเอ๋อปากแซว พร้อมกับรีบเดินไปบ้วนปาก ก่อนเข้าประชุมตามประสาสาวรักสุขภาพ ส่วนการะเกดที่กำลังเกาะหมุยอก กับใส่กรอกอีสานจากอุบลที่นำมาฝากเพื่อนๆ ก็หันไปถามวราลีว่า

“บอสเรียกพวกเราไปเรื่องอะไรอะเจี๊ยะ”

“นั่นลิ นี่เพิ่งจะเก้าโมงเช้าเอง พรึมยังไม่ทันได้กรวดน้ำอุทิศ ส่วนบุญส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรเลย”

พริมาบ่นอุบ คงเพราะวันนี้ฝ่ายนั้นรีบมาทำงานแต่เช้าด้วยกลั้ว รดติด เลยมาดักบาตรเอาแถวออฟฟิศ จึงต้องขึ้นมากรวดน้ำข้างบนนี้

“ส่วนยายพรวรดก็ยังไม่มาเลยอะเจี๊ยะ”

หอมหมื่นลี้รีบรายงานพี่ใหญ่ เพราะตอนนี้เพื่อนร่วมงานทุกคน อยู่เกือบพร้อมหน้าแล้ว ขาดแต่แพรวพราวคนเดียวเท่านั้น

“มาแล้วจ๊ะ ใครจะไปยอมเสียค่าปรับบาทที่ละบาทให้บอสง่ายจ๊ะ”

เสียงหวานของคู่หูดังแทรกขึ้นอย่างกระหืดกระหอบจากด้านหลัง วราลี ทำให้พี่ใหญ่ของพวกเธอพยักหน้าพร้อมล้งเสียงเข้ม

“จึ้นรีบไปกันได้แล้ว รู้สิทีวันนี้ตาฮิตเลอร์จะอารมณ์บูดแต่เช้า”

“สงสัยบอสไม่มีคนชวนไปเล่นน้ำวันสงกรานต์แน่ ถึงได้อารมณ์บูด

แบบนี้”

หอมหมื่นลี้ทำนาย ขณะก้าวตามเพื่อนๆ ออกไปจากห้องครัว และ
ฉวยโอกาสตามแพรวพราวที่เดินใกล้ๆ เป็นการสืบข่าวไปในตัว

“แล้วแกเป็นไงบ้าง สงกรานต์ที่ผ่านมา มีคนชวนไปสาดน้ำบ้างไหม”
“มี”

“หลอปะ ฉันรู้จักไหม” เธอถามอย่างตื่นเต้น ตาลุกวาว หรือแพรว-
พราวสุดสวยจะซิงมีแฟนตัดหน้าเธอไปเสียแล้ว

“ถูกใจ” ฝ่ายนั้นตอบ ก่อนทำท่านึกขึ้นมาได้ “อ้อ พร้อมพล
ก็ด้วย”

“เฮ้ย ไม่เอาสองคนนี่สิ” หอมหมื่นลี้ไวยวาย เพราะพอจะรู้จักเพื่อน
หอมข้างบ้าน กับญาติสนิทของเพื่อนซี้อยู่ข้างเหมือนกัน

“แล้วแหละ”

“เกือบมี” ตอบเชิงๆ และนึกถึงหน้าพุดด้วงขึ้นมาได้อย่างไรก็ไม่รู้
จึงรีบสะบัดหน้าโดยเร็ว แต่นึกถึงหน้าหมูตอนกลมจุประดับด้วยหนวดจิ้ม
ของฝ่ายนั้น ก็เหมือนสัมผัสได้ถึงลางร้ายเสียแล้ว

และเป็นจริงอย่างที่หญิงสาวคาดไว้ไม่มีผิด เพราะทันทีที่องค์ประชุม
ครบและประตูห้องปิดลง ชื่อของเธอก็โดนเรียกขึ้นเป็นคนแรก

“คุณหอม...คุณพุดด้วงนี่ลูกค้าของคุณใช่ไหม”

คนถูกถามสะดุ้งน้อยๆ เมื่อได้ยินเช่นนั้น

ให้ตายสิ เมื่อเช้าเธอไม่น่าเอาแต่เมาท์อย่างเมามันกับเพื่อนจนลืม
ไปเลยว่าตั้งใจจะส่งอีเมลยุติบาทบาทสมาชิกรุ่นพุดด้วงเป็นอย่างแรก
แต่คงไม่ทันเสียแล้ว เพราะเหมือนภีมจะรู้เรื่องนายหมูตอนเรียบร้อยแล้ว
ว่าแต่...ฝ่ายนั้นรู้อะไร ทำไม่ถึงได้ทำท่าเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อเธอ
ขนาดนี้

“ใช่ค่ะ บอสถามทำไมหรือคะ” หญิงสาวถามเสียงหัวเราะ

“ก็เพราะเขาโทร. มาคอมเพลนกับผมเมื่อเช้านี้แหละสิ นี่ยังไม่รวม

อีเมลอีกยี่สิบห้าฉบับที่เขาส่งมาต่อว่าเรื่องคุนัตที่คุณส่งไปให้เขาละ”

“อีเมลยี่สิบห้าฉบับ!”

หอมหมื่นลี้ถามเสียงหลง นายพุดด้วงไม่ได้แค่มือไว หัวงู หีนกาม พุงหลาม แต่สมัยเรียนต้องเคยเป็นเด็กขี้อ้อนที่นั่งหลังห้องด้วยแน่ๆ

“ใช่ เขาบอกคุณส่งคุนัตที่แย่ที่สุดไปให้เขา ทำให้เขาเสียหน้า และอับอายในที่สาธารณะ”

“โกหก หอมไปหาเขาอับอายเมื่อไหร่กัน มีแต่เขานั่นแหละที่ทำให้หอมไปไหนยังจะคิดวางยาหอมอีก”

หลุดปากไปแล้วก็แทบกัดลิ้นตัวเอง เมื่อเห็นดวงตาทุกคนในห้องนั้นจ้องมาที่เธอเป็นตาเดียว

“พุดอีกทีสิ”

กิมสั่ง และหรีตามองเธออย่างสงสัย หญิงสาวเลยต้องแก้ตัวปากคอหลั่น

“คือ...หอมหมายถึง เขาคิดจะวางยาลูกคำที่หอมส่งไปให้ละคะ”

“คุณพุดจริงนะ”

“จริงสิคะ ก็...อ่า...ลูกคำไหน มาฟ้องหอมว่าไอ้หมูตอน...เอออ คุณพุดด้วงตั้งใจวางยาพาเธอเข้าโรงแรมไปถ่ายหนังอาร์”

“แต่คุณพุดด้วงบอกผมอีกอย่าง เขาบอกว่า คุนัตของเขา...” ฝ่ายนั้นย่ำทีละคำ จนหอมหมื่นลี้รู้สึกตัวสั่นเล็กน้อย “คนที่คุนัตส่งไป ทั้งฉีกหน้าเขา ใส่ร้ายเขา และพาแฟนไปรุมกระแทกหวังปลดทรัพย์ ทำให้เขาอับอายขายหน้า แถมยังต้องตกเป็นข่าวขึ้นหน้าหนังสือพิมพ์แบบนี้”

คำกล่าวหานั้นทำให้หญิงสาวอ้าปากค้าง แต่ยังไม่ทันได้แก้ตัว หนังสือพิมพ์ฉบับเมื่อหลายวันก่อนก็ถูกร่อนลงกลางโถ๊ะประชุม ปลิวมาหยุดตรงหน้าหอมหมื่นลี้พอดีพอดีเหมือนติดเบรค

เธอคงมัวแต่จุ่นวากับการบีบลูกชิ้นเลยไม่เห็นข่าวนี้!

หญิงสาวคิดและหยิบหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นขึ้นมาอย่างไม่อยากเชื่อ

สายตา เห็นข้าวกรอบเล็กๆ ด้านล่างสุดถูกวงเอาไว้ด้วยหมึกสะท้อนแสง สีชมพูเปร้น ในนั้นเป็นรูปพุดดั่งท่ามกลางแสงแฟลชสว่างวาบและมี พาดหัวข่าวเล็กๆ ใต้กรอบเขียนเอาไว้ว่า

ผู้กำกับมือเก่า โดนแฟนสาวพากิกรุมโทรมหวังชมชู้กรรโชกทรัพย์
ต้อนรับสงกรานต์

โอ...โลกนี้ไม่มีข่าวอะไรอื่นอีกแล้วหรือไง นักข่าวหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ถึงได้เต้าข่าวหน้าด้านๆ แบบนี้

ไอ้หมูตอนนี้เป็นผู้กำกับมือเก่าตรงไหน แล้วเธอกับปีกกลายเป็น กิกันตั้งแต่เมื่อไหร่ ช่างโดนหาว่าไปชมชู้กรรโชกทรัพย์มันเสียอีก

ตอนนั้นเองที่ได้ยินเสียงเจ้านายหนุ่มถามเสียงเข้ม

“คุณจะไม่แก้ตัวยังไง ที่ปล่อยให้ลูกค้าของเราตกเป็นข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์แบบนี้ หรือว่าที่ผ่านมายังไม่เข็ดกันอีก”

ฝ่ายนั้นคงหมายถึงเรื่องของทิม มหาเศรษฐีใหญ่ที่หรรษาดูแลอยู่ แต่เหตุการณ์ของทิมกับของนายหมูตอนนั้นต่างกันราวฟ้ากับเหว และหน้าตาทั้งคู่ก็ตรงข้ามกันเหมือนหะวะกับสุกร

“หอมบอกได้แค่หมอนี่โกหก เขาตั้งใจวางยาหอ...เอ่อ ลูกค้าของหอมจริงๆ นะคะ”

“ฉันขอคุยกับลูกค้าคุณหน่อยสิ”

คำขอนี้ทำให้หญิงสาวตาโต และแทบพลัดตกจากเก้าอี้

“เอ่อ...จะดีหรือคะ”

“ทำไม” เสียงหัวถามอย่างเข้มงวดจนคนถูกถามปากคอสั่น

“พอดี ลูกค้าของหอม...เอ่อ...ตกใจจนเดินทางออกนอกประเทศไปแล้วค่ะ เห็นว่าจะต้องไปทำบุญล้างชวยเจ็ดทวีป กลับมาก็หมดสภาพ ลูกค้าพอดี เพราะเขาเป็นลูกค้าทดลองใช้สมัครไว้แค่สิบวันเท่านั้น”

โกหกเป็นไฟ และสาบานว่าจะรีบไปลบแฟ้มข้อมูลของล่อมดาว ออกจากฐานข้อมูลให้เร็วที่สุด

“ฉันคุณมีพยานหรือหลักฐานอะไรไหม”

หลักฐานคือแก้วใบนั้น ที่ตกแตกละเอียดไปแล้ว ส่วนพยาน...

ถ้าไปพาตัวปีมาที่นี้ เจ้าหมุดตอเนก็คงต้องมาด้วย และคดีนี้ต้องจบลงที่เธอโดนฆิมีลากตัวขึ้นแท่นประหารแน่ โทษฐานที่กล้าแหกกฎของเขา คิดยังไงก็มีแต่ทางเสีย เลยจำใจส่ายหน้าปฏิเสธ

“ไม่มีทั้งโจทก์ พยาน หลักฐาน แล้วคุณจะให้ผมเชื่อคุณได้ยังไงฮิ”
เสียงเจ้านายหนุ่มทั้งชุดันและเฝียบขาดจนหอมหมื่นลี้ปากคอกแห้งผาก

“แต่หอมไม่ได้โกหกบอสจริงๆ นะคะ มิหนำซ้ำไอ้หมุนั้น เอี้ยไอ้หมอนั้น เจตนาให้รูปเก่าเมื่อสามปีก่อนมาสัครใช้บริการบริษัทด้วยแบบนี้เท่ากับเขาทำผิดสัญญากับเราก่อนซัดๆ”

“คุณพดด้วงเล่าให้ผมฟังหมดแล้วว่าเขาเป็นคนถ่ายรูปไม่ขึ้น เลยโดนเข้าใจผิดบ่อยๆ” เจ้านายของเธอตอบ

ดูท่าหมุดตอตัวนั้นจะแปรสภาพเป็นปลาไหลไปเสียแล้ว

ไอ้กะล่อนเอี้ย!

หอมหมื่นลี้กัดฟันกรอด ตอนได้ยนิมิบบอกเสียงกระด้าง

“เรื่องรูปมันเรื่องเล็ก ประเด็นก็คือ คุณพดด้วงเป็นลูกค้าของเรา คุณก็รู้ ความต้องการของลูกค้าสำคัญที่สุด แต่คุณทำกับเขาแบบนี้ได้ยังไง จิตวิญญานการเป็นกามเทพของคุณหายไปไหนหมด หรือถ้าคุณไม่อยากเป็นกามเทพของคิวปิดยัต์ก็บอกมา”

เสียงหัวเราะยั่วกราดขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่หอมหมื่นลี้เฝ้มปากแน่น รู้สึกเหมือนมีน้ำอุ่นๆ มาคลอที่ขอบตา ขำลึ้นที่เคยได้ตอบคล่องแคล่วว่องไวก็กลายเป็นอัมพาตไปในพริบตา ไม่รู้จะพูดยังไง

เมื่อเธอไม่ตอบ บรรยากาศในห้องประชุมก็มาคุจนน่ากลัว โชคดีที่วราลีดูจะตั้งสติเร็วกว่าเพื่อน เพราะฝายนั่นกระแอมเบาๆ ในลำคอ ก่อนเปิดปากพูดออกมา

“บอสคะ หอมทำงานกับเรามาตั้งนาน เพิ่งโดนลูกค้าคอมเพลนหนัก

ก็วันนี้ มีหน้าซำยังเป็นลูกค้าเจ้าเล่ห์ แอบเล่นโกงกับเราก่อนด้วย ส่วนเรื่องวางยาอะไรนั้นก็ยังไม่เคลียร์ บอสไม่น่าด่วนสรุปแบบนี้นะคะ เพราะหომคงไม่ได้อยากเลิกเป็นกามเทพตอนนี้หรอก ไซ้โหมห่อม”

“ค่ะ” หอมหมีนั่นก็ได้แต่ก้มหน้าก้มตาตอบ เพราะยังรับรู้ถึงรังสีอำมหิตของภิมที่พุ่งตรงมา

“แต่ถึงยังไงคุณห่อมก็ควรดูแลลูกค้าให้ดีกว่านี้ ทันทีที่เกิดเรื่องขึ้นคุณก็น่าจะรายงานพริมาแล้วตรวจสอบให้ถี่ถ้วน ไม่ใช่รับฟังความแค่ข้างเดียว และลอยแพคุณพตด้วงแบบนี้”

“แต่ช่วงที่ผ่านมามันวันหยุดยาวนะคะบอส”

วราลัยยังแหยงอย่างคล่องแคล่วสมฉายา ‘ลีลา’ ที่ภิมมอบให้เหลือเกิน เรียกได้ว่าเจ้ใหญ่ของพวกเธอไม่มีวันจนมุมฮิตเลอร์ง่ายๆ ขณะที่พริมาพยักหน้าเห็นด้วย

“นั่นสิคะ พริมเองก็ไปถือศีลตลอดช่วงสงกรานต์ ปิดมือถือ งดการติดต่อทุกทาง หอมก็รู้เรื่องนี้ดี เลยไม่ทันได้ทำแบบที่บอสบอก”

ไม่รู้ว่เพราะเสียงหวานๆ ของวราลีที่ช่วยพูดแก้ตัวให้ หรือเหตุผลที่พริมายกมาอ้างนั้นหนักแน่นพอ ไอ้โหดของพวกเธอเลยทำหน้าที่นายกจะเห็นด้วยก็ไม่เชิง ปฏิเสธก็ไม่ใช่ เขาเอ่ยเสียงดุذنออกมา

“นั่นถือว่าคุณห่อมโชคดีไป ผมจะให้โอกาสคุณอีกครั้ง แต่ถ้าคุณทำไม่สำเร็จ ก็แปลว่าคุณไม่มีคุณสมบัติพอที่จะเป็นกามเทพของคิวปิดฮัต”

“บอสจะให้ห่อมทำอะไรคะ”

“หาแฟนให้คุณพตด้วงให้ได้ภายในสามเดือนนี้”

ห่อมหมีนั่นก็กะปริบตาปริบๆ อยู่หลายนาที่ก่อนเอ่ยท้วง

“แต่บอสจะให้ห่อมหาแฟนให้เขาให้ได้ภายในสามเดือนได้ยังไง ในเมื่อเขาเป็นลูกค้าเราแค่สิบวันเอง”

“คิดหรือว่าเกิดเรื่องขนาดนี้แล้ว เขาจะยอมเจียบเจียวอยู่ ผมเลยต้องจัดการอัปเกรดให้เขาเป็นลูกค้าต่ออีกสามเดือน”

เสียงหัวบออย่างแรงเครียด ทำให้เพื่อนๆ ที่เข้าประชุมบางคน ถึงกับอุทานออกมาอย่างอดไม่อยู่

“โอ้โฮ บอสใจดีก็เป็นด้วย”

คราวนี้สายตาพิฆาตของฮิตเลอร์กลับชาติมาเกิดยิงเปรี้ยงไปที่ แพรวพรวทันที

“ไม่ต้องห่วง ผมจะชาร์จเงินส่วนต่างจากเงินเดือนเดือนหน้าของคุณหอมเอง” แล้วคนพูดก็หันไปบอกสาวบัญชีสุดเค็มของบริษัททันที “อย่าลืมหักเงินคุณหอมตอนสิ้นเดือนด้วยล่ะคุณมิม”

“ค่ะ” มิลินรับปากเบาๆ ขณะที่คนโดนตัดเงินเดือนคอดก

ก็ขนาดเธอหน้าตาดีกว่าพุดด้วงตั้งเยอะ และมีเวลาตั้งสิบเดือน ยังไม่รู้เลยว่าจะไปหาแฟนมาจากไหน แล้วไอ้หมูตอนหน้าหีนี่มีเวลาแค่สามเดือนเท่านั้น เธอจะทำตามคำสั่งของมิมได้หรือ